ζομαι αὐτά· ᾿ς ὅλα τὰ σπίτια γίνονται, ὅταν φθένῃ τὸ φύλλον· καὶ συχνὰ ἐπεβκίνουν αἱ «Μεγάλαι Δυνάμεις» διὰ νὰ εἰρηνεύσαιεν οἱ μικροί·) *Ὑποβρύχιον Ἄμυναν* (δρ. 2,50· στεῖλέ τα μὲ τὸν ὑπηρέτην·) *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* (στεῖλε σύ, καὶ ἂν εἶνε καλόν, θὰ παραβλέψω·) *Ἐμ. Ν. Βερ.* (πρῶτον, δὲν ἐπιτρέπεται χωρὶς ψευδώνυμον· δεύτερον, οἱ στίχοι δὲν εἶνε καλοί·) *Γερμανόπαιδα* (ἔστειλα κ' ἐκράτησα σημείωσιν·) *Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου* (ὄχι, ἀντιγραφάς δὲν θέλω·) *Τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος* (νσὶ καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις·) *Διάττοντα Ἀστέρα* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα·) *Μουρίζ* (ἐλήφθη ἀργά· εἰς τὴν διάθεσίν σου λεπτὰ 30·) *Ἀθάνατο Ναυτάκι, Ἑλληνικὸν Χῶμα*, κτλ. κτλ.

Αὐτόνομον Ἤπειρον, Χαρ. Χ. Νικολετ. (βραβεῖον ἔστειλα.)

Διαβάτην, Α. Ε. Δεδ., Χρυσῆν Α. Σ., Πύρινην Ματιάν, Πειρατὴν τοῦ Αἰγαίου (ἔστειλα·)

Ἀκτήν, Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης, Ἐωσφόρον, Ταϋγέτην, Τιάρκον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *9ην Ἰανουαρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Ἀπριλίου.

72. Λεξίγριφος

Ἀνώμαλον ἐπῆρα ρῆμα
Κι' ἀρχαῖον τόπον, ἱερόν·
Κι' ἀπὸ τὰ δύο παραχρῆμα
Προδότην εἶδα ἱστορικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὀνείρου

73. Συλλαβόγριφος

Ἓν γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου
Ἐπὶ γνωστοῦ πλανήτου,
Θὰ κάμῃ νἀναβρύσῃ
Ἡ κρυστάλλενια βρύσι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νοσταλγοῦ

74. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι μάγος,—πίστεψέ το,
Δὲν στὸ λέγω χωρατά,—
Νά, στὰ μάτια σου μπροστά
Κόβω ζώου τὸν λαιμὸ
Καὶ τὸ κάνω ποταμό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

75. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ὁ γυιός μου ὁ Κοντοθόδωρος
Πολλὰ ζωνάρια ζώνει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἐγγλεζάκι

76. Πυραμὶς

\+ Οἱ σταυροὶ ὄνομα ἀποστόλου.
* + * =Ἄγριον ζῶον.
* * + * * =Μυστήριον.
* * * + * * * =Κράτος τῆς Εὐρώπης.
* * * * + * * * *=*Υἱὸς τοῦ Δαυΐδ.*

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Δ. Ἐλευθερουδάκη

77—81. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀντιλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τίσαι λέξεις:

Ὕπνος, Χανία, λεξικόν, νόθος, Ἄρνος.

Ἐστάλη ὑπο τοῦ Φιλομήτορος

82. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν μυθολογικὴν νῆσον:

1, Θεός ὀλύμπιος. 2, Κινητήριος δύναμις. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Ἀρχαία πόλις τῆς Ἰταλίας. 5, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 6, Θεὸς ὀλύμπιος. 7, Κράτος τῆς Ἀμερικῆς. 8, Ἥρως Σπαρτιάτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φασκαμμιᾶ

83—85. Ἀστεῖα Παροράματα

1.—Τὰ ἠφαίστεια παράγουν φάσαν.
2.—Ἡ κλῶσσα δὲν πρέπει νὰ παραβρέχῃ.
3.—Ὁ κ. Ὑπουργὸς δέρετ.ι κκθ' ἑκάστην εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Θόλου

86. Ἐλλιποσύμφωνον

* - γ - ν - θγτρ - τς - λττς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλώρας

87. Γρῖφος

οποποπ οποποπ
οπ οπ
οπ οπ
Εἶπε ρ' Εὔα λ' οποπ οπ αἱ
οπ οπ
οπ οπ
οποποπ οποποπ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναύτου τοῦ Βουνοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 44 φύλλου

565 Μελιγαλᾶ (μέλι, γάλα)—566. Ἀκρὶς-Ἄχρις.—567. Φώκη-κωφή.
568. ΠΟΛΩΝΙΑ ΞΕΝΟΦΩΝ ΣΑΡΔΕΙΣ ΚΩΝΣΤΑΣ ΠΡΕΒΕΖΑ ΕΥΡΩΤΑΣ ΣΑΛΑΜΙΣ 569. ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ (γάλα, κάλλος, ἄφακός, ἄλγος, λόγος, ὄγκος, σέλας.)—570. Εἰς τὸ Λεξικόν.—571. ΡΑΚΙΝΑΣ (Ραδίως, Ἀληθής, Κακία, Ἱκανός, Νάνος, Ἀγαθός, Σκότος.)—572. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ.—573. *Ὡραία χειμερινὴ ἡμέρα* (ὥραι - α - νεῖ μὲ ρι - νῖ - η μὲ ρα.)

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1894, 1895, 1896* ἕκαστος ἄδετ. δρ .3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1897* ἕως *1905* ἕκαστος ἄδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1906* ἕως *1916*. ἑκαστ. ἄδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ π α χ έ α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α ῖ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χ ω ρ ι σ τ ὸ ς σ τ ί χ ο ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

—[ΙΖ'—40]—

Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, ἀδίκως παραπονεῖσθε. Μικρὰ Μυστικὰ εἶχον ἀποσταλῆ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου. Τὴν 31 ἀπέστειλα ἐκ νέου.

Διάττων Ἀστὴρ

—[ΙΖ'—41]—

Πατριωτικώτερον, ποιητικώτερον καὶ γενικῶς ὡραιότερον ψευδώνυμον εἶνε

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

ὅστις, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν καλαισθητοτέρων συνδρομητῶν καὶ τριῶν ἰσχυρῶν συλλόγων, ἐξησφάλισε πανηγυρικὴν ἐπιτυχίαν.

—[ΙΖ'—42]—

Ἀγαπητό μου **ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ**, Σὲ ξαναυρίσκω λοιπόν; Διαθέτω *ὑπερεκατὸν* ψήφους. Καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ψῆφοι μου τὴ διάθεσί σου.

Μὲ πολλὴ κι' ἀδελφικὴ ἀγάπη.

ΜΟΥΡΙΖ

—[ΙΖ'—43]—

Παιδιά! Δὲ στηρίζουμαι σὲ *κομματικὲς* ὑποστηρίξεις, ἀλλὰ στὴν καλαισθησία σας καὶ τὴν προτίμησί σας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ *ὑποψήφιος*

—[ΙΖ'—44]—

Τὶς θὰ ἀρνηθῇ τὴν ψῆφόν του εἰς τὰ ὑπέρλαμπρα ψευδώνυμα, τὰ ὑποστηριζόμενα ὑπὸ ὑπερτριάκοντα μελῶν τοῦ ἐν Πειραιεῖ συλλόγου «*Νίκη*»:

1) Ἀστέρα τῆς Δόξης
2) Ἀστέρα τῆς Νίκης
3) Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν
4) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες
5) Ἡ Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ
6) Λατρευτὴν Πατρίδα
7) Νικητὴν τῆς Αὔριον
8) Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων
9) Ὑπὲρ πάντα Ἑλλὰς
10) Τραγοῦδι τῆς Δειτεριᾶς.

—[ΙΖ'—45]—

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΟΥ 1916
ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΤΕ;
ΨΗΦΙΣΑΤΕ μόνον ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥΣ!
ΚΑΤΩ Ο ΚΟΜΜΑΤΙΣΜΟΣ!

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (διὰ Πρωτεῖα), *Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, Ἀστὴρ τῆς Δόξης, Ἀστὴρ τῆς Νίκης* (ὑποψήφιοι Δημοψηφίσματος)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐμ. Ν. Βερνίκος, Εὐστ. Σ. Δέσιος, Κύκνος, Θ. Γιαννουλόπουλος, Λίνα Π. Σπάρη, Π. Π. Γκιάλης, Ἰω. Α. Κουδούνας. Ν. Β. Νικολόπουλος, Στ. Νικολαΐδης, Μαχμουρλοῦ. Ζωὴ Ἤπιτη, Ἑλένη Ἤπιτη, Ἑλληνόπουλο, Χ. Ν. Μανωλᾶτος, Εἰρήνη Ρίσκα, Γερμανόπαις, Ν. Ι. Τσάμης, Γρ. Κασιμάτης, Ἀγ. Α. Γιοχάλας, Σερ. Ἀναγνωστόπουλος, Σταυρούλα Κατσούλη, Γ. Δ. Ἐλευθερουδάκης, Δημ. Π. Μπακούλας, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Ἑλενίτσα Κ. Εὐθυμίου, Γ. Ι. Σκούρτης, Ἐθνικὸς Ἐωσμός, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Α. Α. Ἀντωνιάδης, Α. Χόφμαν, Ε. Χαρτμαν, Β. Ι. Κόλιας, Α. Διάμπεης, Ι. Πελεκάνος, Ἰδεώδης Ἑλλάς

ΒΟΛΟΥ: Χ. Δ. Ζήτης, Δ. Μικρός, Ι. Παλούκας.

ΚΟΝΙΣΤΡΑΣ: Β. Γ. Σκιάνης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δάφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ναπ. Φ. Ρουβινέτης, Στ. Δ. Σταματόπουλος, Νικ. Κ. Δρούγκας, Ζωὴ Φ. Ρουβινέτη, Μ. Κ. Δρούγκας.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ὀλυμπία Γεωργιάδου.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καλαμάτας.

ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Ξενόπουλος, Παρασκευὴ Γρ. Καλλιμανοπούλου, Κωστούλα Γ. Παναγιωτοπούλου Κ. Α. Λόντος, Γ. Γ. Μαρκέτος, Ἑλληνικὴ Γῆ, Βαβάρα Β. Ντρουκοπούλου (2).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Κ. Κούρταλης, Στ. Ν. Σαρρίδης, Μαρία Χρ. Ἀναγνωστοπούλου, Ἀντωνία Χ. Κορωναίου, Θωμᾶς Ι. Πολίτου, Στ. Δ. Κατράκης, Ματίνα Παυλάκη, Γιούλα Κ. Λάγκα. Μ. Σταυριανοπούλου, Γρ. Ι. Ἀρμεράντης, Δ. Ποντίκης.

ΠΥΡΓΟΥ: Α. Β Βαβάλης, Ι. Α. Τσερώνης, Γ. Π. Δρακόπουλος, Στ. Ι. Καλαθᾶς.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Νικ. Πετροῦτσος, Μυρσίνη.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σταματίνα Στ. Καρύδη,

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ι. Δ. Νικολαΐδης, Δ. Τ. Κουφομερίτης, Κωνστ. Π. Εὐφροσύνης,

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνοτέρω τὰ ὀνόματα εἰς ἐτέθησαν τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν τὰ ἑξῆς τρεῖς: ΛΙΝΑ Π. ΣΠΑΡΗ ἐν Ἀθήναις, ΚΩΣΤΟΥΛΑ Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πάτραις, καὶ ΓΙΟΥΛΑ Κ. ΛΑΓΚΑ ἐν Πειραιεῖ αἱ ὁποῖαι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου, καὶ παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὰς διευθύνσεις των.

Τύποις **ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΔΑΚΗ**—*Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς πάρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος *Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰανουαρίου 1917* *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 8*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἕνας μικρὸς κρότος ἀκούσθηκε καὶ μιὰ φλογίτσα γαλάζια ἐφάνηκε, μ' ἕνα καπνὸ πνιγηρό. Ὁ Χάρμπερτ ἐγύρισε σιγὰ-σιγὰ τὸ ξυλαράκι γιὰ νὰ φουντώση κ' ἔπειτα τὸ ἔχωσε μέσα στὸ χάρτινο χωνί. Τὸ χαρτὶ πῆρε φωτιὰ σὲ λίγες στιγμὲς καὶ τὰ ξερόχορτα ἀναψαν ἀμέσως.

Λίγο ἀργότερα, τὰ ξύλα ἔτριζαν χαρωπὰ καὶ μιὰ ζωηρὴ φλόγα, (*) δυναμωμένη ἀπὸ τὸ τεχνικὸ φύσημα τοῦ ναύτη, ὑψώνετο μέσα στὸ σκοτάδι τῆς σπηλιᾶς.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ σηκωνόμενος· ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν συγκινήθηκα περισσότερο!

Τὸ τζάκι ποῦ εἶχαν κατασκευάσει, ἐδούλευε λαμπρά. Ὁ καπνὸς ἔφευγε εὔκολα, ἡ καμινάδα τραβοῦσε, καὶ μιὰ εὐχάριστη ζέστη δὲν ἄργησε νὰ διαχυθῇ. Ἔπρεπε ὁμῶς νὰ προσέχουν τὴ φωτιὰ νὰ μὴ σβύσῃ ποτέ, νὰ διατηροῦν μερικὰ χωνεμένα ξύλα μέσα στὴ στάχτη. Εὐτυχῶς, δὲν ἦταν δύσκολο. Ξύλα εἶχαν ἄφθονα κ' ἡ προμήθειά τους μποροῦσε νὰ ἀνανεώνεται συχνά.

Ὁ Πέγκροφ ἐσκέφθηκε πρῶτα - πρῶτα νὰ χρησιμοποιήση τὸ , ἑτοιμάζων ἕνα δεῖπνο πιὸ θρεπτικὸ ἀπὸ τοὺς ὠμοὺς λιθοδόμους. Ὁ Χάρμπερτ ἔφερε δυὸ δωδεκάδες αὐγά. Ὁ ρεπόρτερ, ξαπλωμένος σὲ μιὰν ἄκρη, ἐκύτταζε τὴς προετοιμασίες χωρὶς νὰ λέγη τίποτα. Τριπλὴ σκέψις ἐβασάνιζε τὸ νοῦ του: Ὁ Κύρος Σμὶθ ἐζοῦσε ἀκόμη; Κι' ἂν ἐζοῦσε, ποῦ νὰ ἦταν; Ἂν δὲν ἐσκοτώθηκε ὅταν ἔπεσε, πῶς δὲν βρῆκε τρόπο νὰ τοὺς δώση σημεῖον ζωῆς;

Ὁ Νὰβ τριγύριζε στὴν ἀκρογιαλιά. Δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ἕνα ἄψυχο σῶμα.

Ὁ Πέγκροφ, ποῦ ἤξευρε πενηνταδυὸ τρόπους μαγειρεύματος αὐγῶν, δὲν εἶχε τώρα ἐλευθερία ἐκλογῆς. Ἀναγκάσθηκε νὰ τὰ χώση ἁπλῶς στὴ χόβολη, καὶ νὰ τἀφίση νὰ στιγοψηθοῦν καὶ νὰ σφίξουν.

Σὲ λίγη ὥρα, τὸ ψήσιμο ἐτελείωσε κι' ὁ ναύτης ἐπροσκάλεσε τὸν δημοσιογράφο νὰ λάβῃ μέρος στὸ δεῖπνο. Ἦταν τὸ πρῶτο ποῦ ἔκαναν οἱ ναυαγοὶ στὴν ἄγνωστη ἐκείνη χώρα. Τὰ σφικτὰ αὐγὰ ἦταν ὡραιότατα κ' ἐπειδὴ τὸ αὐγὸ περιέχει ὅλα τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα ποῦ χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος, οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι ἐχόρτασαν καλὰ κι' ἀναζωογονήθηκαν στὴν ἐντέλεια.

Ὤ, ἂν δὲν ἔλειπεν ἕνας ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐκεῖνο δεῖπνο! Ὤ, ἂν κι' οἱ πέντε αἰχμάλωτοι ποῦ ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τὴ Ρισμόνδη, εὑρίσκοντο ὅλοι ἐκεῖ, μέσα στὸ φιλόξενο ἐκεῖνο συσσώρευμα τῶν βράχων, μπροστὰ στὴν καλὴ ἐκείνη φωτιά, ποῦ τριζοβολοῦσε καὶ σπινθήριζε, ἐπάνω στὸν στεγνὸ ἐκεῖνο καὶ καθαρὸν ἄμμο,—πῶς θὰ ἐδόξαζαν τώρα τὸν Ὕψιστο!.. Ἀλλὰ ὁ σοφώτερος ἀπ' ὅλους, ὁ καλλίτερος, ὁ ἱκανώτερος, ὁ ἀρχηγὸς των Κύρος Σμὶθ ἔλειπε καί, ἀλλοίμονο! οὔτε νεκρὸ δὲν τὸν εἶχαν βρῆ, γιὰ νὰ τὸν θάψουν!..

Ἔτσι ἐπέρασεν ἡ ἡμέρα κ' ἡ ἑσπέρα τῆς 25 Μαρτίου. Κ' ἦλθε ἡ νύκτα. Ἄκουγαν ἀπέξω τὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου καὶ τὸ πάφλασμα τοῦ κύματος στὸ ἀκρογιάλι. Τὰ χαλίκια ποῦ τὰ ἔσπρωχνε καὶ τὰ ξανάπαιρνε ἡ θάλασσα, κυλοῦσαν μὲ κρότο δυνατό.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ τραβήχθηκε στὸ ἑνὸς σκοτεινοῦ διαδρόμου, ἀφοῦ ἔγραψε πρῶτα στὸ σημειωμα-

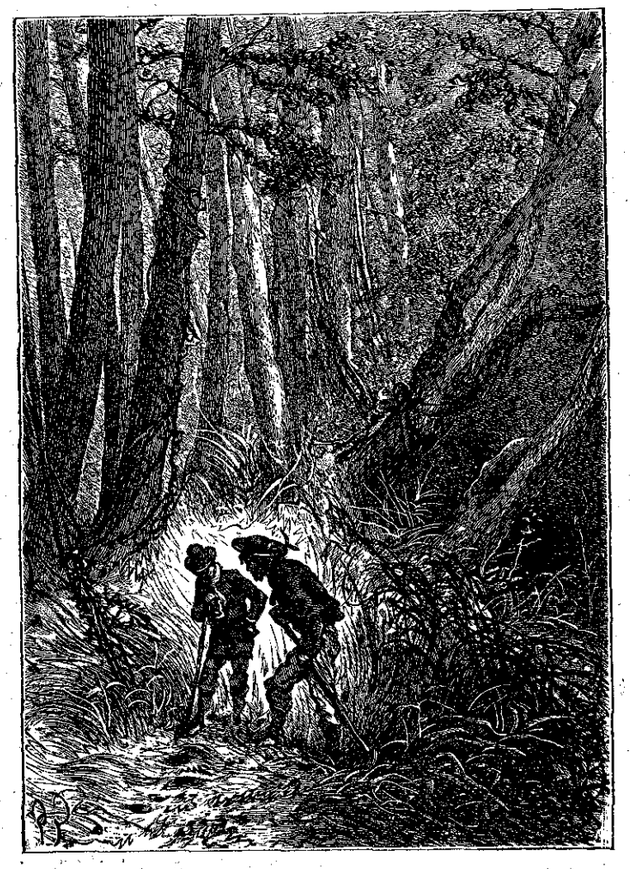

«Ὁ Πέγκροφ παρετήρησε στὸ δάσος πρόσφατες πατημασιὲς ζώων...»

(*) Ἴδε εἰκ. πρ. φύλλου. σελ. 54.

τάρι του τὰ κυριώτερα συμβάντα τῆς ἡμέρας: τὴν πρώτη ἐμφάνισι τῆς νέας ἐκείνης γῆς, τὴν ἐξαφάνισι τοῦ μηχανικοῦ, τὴν ἐξερεύνησι τῆς ἀκτῆς καὶ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ μονάκριβου σπίρτου. Ἐκεῖ, κουρασμένος καθὼς ἦταν, κατώρθωσε νὰ βρῇ λίγη ἀνάπαυσι στὸν ὕπνο.

Ὁ Χάρμπερτ, αὐτὸς ἀποκοιμήθηκε ἀμέτως. Ὅσο γιὰ τὸν ναύτη, λαγοκοιμούμενος ἐπέρασε τὴ νύκτα κοντὰ στὸ τζάκι, ὅπου κάθε τόσο ἔρριχνε ξύλα γιὰ νὰ μὴ σβύσῃ.

Ἕνας μόνον ἀπὸ τοὺς ναυαγοὺς δὲν ἀναπαύθηκε στὰ Καμίνια: ὁ ἀπαρηγόρητος, ὁ ἀπελπισμένος Νάβ, ποῦ τριγύριζε ὅλη νύκτα στὴν ἀκρογιαλιά, φωνάζων τὸν κύριό του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'

Ἀπογραφὴ τῆς περιουσίας τῶν ναυαγῶν.—Τίποτα!—Τὸ καμένο πανί.—Μιὰ ἐκδρομὴ στὸ δάσος.—Ἴχνη ἀγρίων ζώων.—Ἕνα παράξενο ψάρεμα.

Ἡ ἀπογραφὴ τῶν πραγμάτων ποῦ εἶχαν ἀκόμη οἱ ναυαγοὶ ἐκεῖνοι τοῦ ἀέρος, θὰ ἐγίνετο πολὺ γρήγορα, πολὺ σύντομα. Γιατὶ δὲν εἶχαν τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὰ ροῦχα ποῦ φοροῦσαν τὴ στιγμὴ τοῦ ναυαγίου. Οὔτε ὅπλο, οὔτε ἐργαλεῖο, οὔτε κἂν ἕνα σουγιᾶ. Μόνον ἕνα σημειωματάρι κ' ἕνα ρολόγι, ποῦ ὁ Γεδεὼν Σπίλετ τὸ εἶχε βέβαια κατὰ λάθος. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν πετάξῃ ἀπὸ τὸ σκαφίδι ὅ,τι εἶχαν, γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὸ ἀερόστατο.

Οἱ φανταστικοὶ ἥρωες τοῦ Δανιὴλ Φόε ἢ τοῦ Ρεδόλφου Βύσς (*), καθὼς καὶ οἱ Σέλκιρκ καὶ οἱ Ράϊναλ, οἱ ναυαγοὶ τοῦ Ζουὰν - Φερνανδὲζ ἢ τῶν νήσων Ἄουκλανδ, δὲν εὑρέθηκαν ποτὲ σὲ τέτοια ἀπόλυτη ἔνδεια. Πότε ἔπαιρναν ἕνα σωρὸ πράγματα ἀπὸ τὰ ἴδια τους ναυαγισμένα πλοῖα,—τρόφιμα, ἐργαλεῖα ἢ πολεμοφόδια·—πότε ἔφθανε ὡς τὴν παραλία τους κανένα ἄλλο συντρίμμι καραβιοῦ, ποῦ τοὺς ἐπρομήθευε ἀρκετά. Ποτὲ δὲν ἦταν ὁλωσδιόλου ἄοπλοι ἐναντίον τῆς φύσεως. Ἀλλὰ ἐδῶ τώρα, οὔτ' ἕνα ὄργανο, οὔτ' ἕνα ἐργαλεῖο. Τίποτα! ὅλα ἔπρεπε νὰ τὰ κάνουν μόνοι τους.

Ἂν εἶχαν τουλάχιστο μαζί τους τὸν Κύρο Σμίθ, ἂν ὁ μηχανικὸς ἦταν ἐκεῖ, γιὰ νὰ τοὺς βοηθῇ μὲ τὴν πρακτική του ἐπιστήμη καὶ τὸ ἐφευρετικό του πνεῦμα, ἡ θέσι τους δὲν θὰταν τόσο ἀπελπιστική. Ἀλλὰ ἴσως δὲν θὰ ξανάβλεπαν ποτὲ πιὰ τὸν Κύρο Σμίθ! Κ' ἔπρεπε τώρα νὰ τὰ περιμένουν ὅλα ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους κι' ἀπὸ τὸν Θεό, ποῦ δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ ὅσους τὸν πιστεύουν.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα, δὲν θὰ προσπαθοῦσαν νὰ μάθουν σὲ ποιὰ ἤπειρο ἀνῆκε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς; ἂν εὑρίσκοντο σὲ μιὰ χώρα κατοικημένη ἢ στὴν ἀκρογιαλιὰ ἑνὸς ἔρημου νησιοῦ; Τὸ σπουδαῖο αὐτὸ πρόβλημα ἔπρεπε νὰ λυθῇ γρήγορα, γιατὶ ἡ λύσις του θὰ τοὺς ὑπαγόρευε τὰ μέτρα ποῦ θἄπαιρναν. Ὁπωσδήποτε, ἄκουσαν τὴ γνώμη τοῦ Πέγκροφ κι' ἀποφάσισαν νἀναβάλουν γιὰ λίγες ἡμέρες τὴν ἐξερεύνησι: Γιατὶ ἔπρεπε νὰ προμηθευθοῦν καὶ νὰ ἑτοιμάσουν, γιὰ νὰ πάρουν μαζί τους, τρόφιμα πιὸ χορταστικὰ ἀπὸ ταύγὰ καὶ τὰ κοχύλια. Ἡ μακρινὲς πεζοπορεῖες θὰ τοὺς ἐκούραζαν, θὰ τοὺς ἐξαντλοῦσαν, κι' ἀφοῦ δὲν θὰ εἶχαν οὔτε τὰ Καμίνια, γιὰ νὰ κοιμοῦνται κάπως ἀναπαυτικά, ἔπρεπε τουλάχιστο νἀνανεώσουν τὴς δυνάμεις των μὲ ἄφθονη τροφή.

Προσωρινῶς, τὰ Καμίνια ἦταν καλὸ καταφύγιο. Εἶχαν ἐκεῖ - μέσα τὴ φωτιά τους, ποῦ ἦταν εὔκολο νὰ τὴ διατηροῦν. Κογχύλια κι' αὐγά, στοὺς βράχους καὶ στὴν ἀμμουδιά, εὕρισκαν ἄφθονα. Θὰ κατόρθωναν νὰ σκοτώσουν καὶ μερικὰ ἀπὸ τἀγριοπερίστερα ἐκεῖνα, ποῦ πετοῦσαν ἀποπάνω τους, ἔστω καὶ μὲ ἢ μπαστουνιές. Ἴσως τὰ δένδρα τοῦ γειτονικοῦ δάσους θὰ τοὺς ἔδιναν καὶ τίποτε φαγώσιμα ὀπωρικά. Τέλος, τὸ γλυκὸ νερὸ ἦταν ἐκεῖ - κοντά. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ μείνουν λίγες ἡμέρες ἀκόμη στὰ Καμίνια, γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὴν ἐξερευνητικὴ ἐκδρομή, εἴτε στὴν παραλία, εἴτε στὸ ἐσωτερικό.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἄρεσε προπάντων στὸν Νάβ. Δὲν ἐβιάζετο καθόλου νἀφίσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς, ὅπου εἶχε πέσῃ τὸ ἀερόστατο, γιατὶ δὲν ἐπίστευε, δὲν ἤθελε ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ Κύρος Σμίθ ἐχάθηκε γιὰ πάντα. Ὄχι! Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταασθῇ, ὅτι ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος θὰ ἐτελείωνε μ' ἕνα θάνατο κοινό, παρασυρόμενος ἀπὸ ἕνα κῦμα καὶ πνιγόμενος στὴ θάλασσα, δυὸ βήματα μόλις ἀπὸ τὴν ξηρά! Ὅσο τὰ κύματα δὲν ἐξέβραζαν τὸ πτῶμά του, ὅσο δὲν τὤβλεπε μὲ τὰ μάτια του καὶ δὲν τὤπιανε μὲ τὰ χέρια του, ὁ Νὰβ δὲν παραδέχετο μὲ κανένα τρόπο, ὅτι ὁ κύριός του ἦταν νεκρός. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶχε ριζωθῇ πιὰ στὸ ἀγύριστο κεφάλι του. Χίμαιρα ἴσως, ἀλλὰ χίμαιρα σεβαστή, ποῦ ὁ ναύτης δὲν ἤθελε νὰ τοῦ τὴν διαλύσῃ. Γιατὶ αὐτὸς δὲν εἶχε πιὰ τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα· μὲ τὸν Νὰβ ὅμως δὲν συζητοῦσε. Ὁ μαῦρος ὑπηρέτης, σὰν τὸ πιστὸ σκυλί, δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ θέσι ὅπου εἶχε πέσῃ ὁ κύριός του· καὶ τόση ἦταν ἡ λύπη του, ὥστε ὅλοι ἐφοβοῦντο γιὰ τὴν ζωή του...

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, 26 Μαρτίου, ἀπὸ τὰ χαράματα, ὁ Νὰβ ξαναπῆρε τὸν δρόμο τῆς ἀκρογιαλιᾶς καὶ γύρισε ἐκεῖ, ὅπου ἡ θάλασσα θὰ εἶχε βέβαια καταπιῇ τὸν ἄτυχο Σμίθ.

Τὸ πρόγευμα τῶν ναυαγῶν ἦταν πάλιν αὐγὰ περιστεριῶν καὶ λιθοδόμοι· Μόνο ποῦ ὁ Χάρμπερτ εἶχε βρῇ καὶ ἀλάτι μέσα στὴς τρύπες τῶν βράχων, κατακαθισμένο ἀπὸ τὴν ἐξάτμισι τοῦ θαλασσίου νεροῦ.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, ὁ Πέγκροφ ρώτησε τὸν δημοσιογράφο, ἂν ἤθελε νὰ τοὺς συντροφεύσῃ στὸ δάσος, ὅπου θὰ ἐπήγαιναν ὁ Χαρμπερτ κι' αὐτὸς γιὰ... κυνῆγι! Ἔπειτα ὅμως ἐσκέφθηκαν, ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ μείνῃ κάποιος, γιὰ νὰ διατηρῇ τὴ φωτιὰ καὶ νὰ προσέχῃ τὸν ἀπελπισμένο Νάβ. Ἔμεινε λοιπὸν ὁ Σπίλετ.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποῦ θἄφευγαν, ὁ Χάρμπερτ ἐπρότεινε, ἀφοῦ δὲν εἶχαν ὕσκα, νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν μὲ καμμιὰ ἄλλη οὐσία.

— Σὰν τί; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Μὲ καμένο πανί, ἀποκρίθηκε ὁ μικρός· αὐτό, στὴν ἀνάγκη, μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ ὕσκα.

Ὁ ναύτης βρῆκε φρόνιμη τὴ συμβουλή. Τὸ μόνο κακὸ ἦταν, ποῦ ἔπρεπε νὰ θυσιάσουν ἕνα κομμάτι μαντῆλι. Ἐπειδὴ ὅμως ἄξιζε τὸν κόπο, τὸ μισὸ μαντῆλι τοῦ Πέγκροφ μὲ τὰ μεγάλα τετράγωνα, μετεβλήθη σὲ κουρέλι μισοκαμένο. Κ' ἡ εὔφλεκτη αὐτὴ οὐσία ἐφυλάχθη στὴ μεσιανὴ κάμαρα, 'ς ἕνα μικρὸ κοίλωμα τοῦ βράχου, ποῦ δὲν τὸ ἔπιανε οὔτε ἄνεμος, οὔτε ὑγρασία.

Ἡ ὥρα ἦταν ἐννέα κι' ὁ καιρὸς ἀπειλητικός. Ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Πέγκροφ ἔστριψαν τὴ γωνία τῶν Καμινιῶν, ὄχι χωρὶς νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ στὸν καπνὸ ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν καμινάδα· ἔπειτα ἐπῆραν τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ δάσος, ὁ Πέγγροφ ἔκοψε ἀπὸ τὸ πρῶτο δένδρο δυὸ γεροὺς κλώνους καὶ τοὺς μετέβαλε σὲ ρόπαλο, τρίβων τὴς ἄκρες τους σὲ μιὰ σκληρὴ πέτρα. Τί δὲν θὰ ἔδιναν γιὰ ἕνὰ μαχαίρι! Ἔπειτα, οἱ δυὸ κυνηγοὶ ἐπροχώρησαν μέσα στοὺς ψηλοὺς θάμνους, ἀκολουθοῦντες τὴν ὄχθη. Τὸ ποτάμι λίγο - λίγο ἐστένευε καὶ τὴ βαθειά του κοίτη ἐσκέπαζαν ἀπὸ πάνω οἱ πράσινοι θόλοι τῶν δένδρων. Ὁ Πέγκροφ, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν δρόμο, ἐπρόσεξε νὰ μὴν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ ποτάμι, ποῦ πάντα θὰ τοὺς ξαναγύριζε στὰ Καμίνια. Ἀλλὰ ἡ ὄχθη παρουσίαζε κάποια ἐμπόδια: Ἐδῶ δένδρα, ποῦ οἱ εὐλύγιστοι κλῶνοί τους ἔφθαναν ὡς τὸ νερὸ· ἐκεῖ φράγμοι ἀπὸ κισσοὺς καὶ ἀγκάθια, ποῦ ἔπρεπε νὰ τοὺς κόβουν μὲ μπαστουνιές.

Στὴν ἀριστερὴ αὐτὴ ὄχθη τὸ ἔδαφος, ἴσιο, ἐπίπεδο, ἀνηφόριζε ἀνεπαίσθητα. Ὑγρὸ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, παρουσίαζε τότε ὄψι βαλτώδη. Ἐμάντευες ὁλόκληρο δίκτυ ἀπὸ ὑπόγεια ρυάκια, ποῦ ἐχύνοντο στὸ ποτάμι. Μόνο κάπου-κάπου, τὸ ρυάκι ἔτρεχε ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ τὸ ὑπερπηδοῦσαν. Ἡ ἀντίθετη ὅμως ὄχθη ἦταν πιὸ ἀνώμαλη, βουνώδης. Στοὺς λόφους της, τὰ δένδρα, κατὰ πατώματα, ἐσχημάτιζαν ἕνα παραπέτασμα ποῦ ἐμπόδιζε τὸ βλέμμα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Daniel de Foé, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ροβινσῶνος Κρούσου» Rodolphe Wyss, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ἑλβετοῦ Ροβινσῶνος». -Σ.τ.Μ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Α σᾶς μιλήσω σήμερα γιὰ ἕνα βιβλίο τοῦ Λέοντος Τολστοΐ. Εἶνε τὸ «Πράσινο Ραβδί», ἕνα διήγημα,—ὄχι καθαυτὸ διήγημα, μιὰ φιλοσοφικὴ μελέτη,—ποῦ βρέθηκε στὰ χειρόγραφα τοῦ μεγάλου Ἐρημίτη τῆς Γιασνάγιας Πολιάνας καὶ δημοσιεύθηκε μετὰ τὸ θάνατό του. Τὸ διάβασα σὲ μιὰ καλὴ ἑλληνικὴ μετάφρασι, ποῦ τυπώθηκε αὐτὲς τὴς ἡμέρες, καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πόση ἐντύπωσι μοῦ ἔκαμε! Μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα, τὰ πιὸ φωτεινά, τὰ πιὸ πειστικὰ κηρύγματα τοῦ Τολστοΐ, τοῦ ἀποστόλου αὐτοῦ τῆς εὐαγγελικῆς Ἀγάπης, καὶ ὅτι ἀληθινὰ φανερώνει, μὲ τρόπο ποῦ δὲν ἐπιδέχεται καμμιὰ ἀμφιβολία, τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Τολστοΐ εἶνε τόσο ἁπλῆ, τόσο εὔκολη, ποῦ μπορεῖ νὰ τὴν παρακολουθήσῃ κ' ἕνα παιδί, χωρὶς νὰ πελαγώσῃ. Θὰ ἤθελα νὰ ἐδιαβάζατε ὅλοι αὐτὸ τὸ «Πράσινο Ραβδί», ἢ αὐτὸ τὸ «Μυστικὸ τῆς Εὐτυχίας»—ἔχει καὶ δεύτερο τίτλο,—γιατὶ ἐδῶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω παρὰ μιὰ πολὺ μικρὴ περίληψι.

Κατὰ τὸν Λέοντα Τολστοΐ, οἱ ἄνθρωποι εἶνε δυστυχεῖς, γιατὶ παρεξηγοῦν τὴ θέσι τους στὸν κόσμο κι' ἀγνοοῦν ἢ ξεχνοῦν τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς. Ζοῦν, τροποντινά, σὰν νὰ ἦταν ἀθάνατοι, αἰώνιοι, κύριοι τοῦ κόσμου, καὶ δὲν κυττάζουν ἄλλο παρὰ πῶς νἀπολαμβάνουν, νὰ χαίρωνται νὰ διασκεδάζουν, νὰ τρώγουν, νὰ πίνουν, νὰ πλουτοῦν ἢ νὰ δοξάζωνται γιὰ τὴν ἀτομική τους εὐχαρίστησι. Ἀλλ' ὅταν ὑπάρχῃ στὸ τέλος τὸ γῆρας, ἡ ἀσθένεια, ὁ θάνατος,—καὶ καμμιὰ φορὰ ὄχι μόνο στὸ τέλος, ἀλλὰ καὶ στὴ , καὶ στὴν ἀρχή,—ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶνε μάταια; Καὶ μπορεῖ ποτὲ κάτι μάταιο νὰ εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς; Φαντάζεται κανείς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔρχεται στὸν κόσμο μὲ τόση δραστηριότητα μέσα του, μὲ τόσο ἔμφυτο πόθο νὰ ἐργασθῇ, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάνῃ πράγματα χωρὶς νόημα, χωρὶς σημασία; Ἀδύνατο! Ἕνας ὑγιὴς ἀνθρώπινος νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ ἐνοήσῃ τέτοιο παραλογισμό. Ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς πρέπει νὰ εἶνε κάποιος ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ νομίζουν ὅσοι τρῶν καὶ πίνουν κι' ὅσοι ζήτοῦν τὴν εὐτυχία στὴν ἀπόλαυσι μόνο καὶ στὴ χαρά.

Ποιὸς λοιπὸν εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς; ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς ὅλου αὐτοῦ τοῦ «ἀπείρου εἰς χρόνον καὶ εἰς διάστημα» κόσμου ποῦ μᾶς ἔχει; Αὐτό, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ξέρουμε. Μὲ τὰ περιωρισμένα μέσα ποῦ διαθέτουμε, δὲν μᾶς εἶνε δυνατὸ νὰ ἐννοήσωμε οὔτε τὸν σκοπὸ τοῦ κόσμου, οὔτε τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς μας. Ἕνα μόνο ξέρουμε, γιὰ ἕνα μποροῦμε νὰ εἴμαστε βέβαιοι: ὅτι 'ς αὐτὸ τὸν κόσμο δὲν ἤλθαμε μόνοι μας. Κάποιος μᾶς ἔφερε χωρὶς νὰ μᾶς ρωτήσῃ. Μιὰ δύναμι ἀνώτερη, ἀκατάληπτη, ποῦ ὀνομάζεται Θεός. Λοιπόν, τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ τὸ ἀναγνωρίσουμε αὐτό, παύει νὰ μὴν ἔχῃ γιὰ μᾶς νόημα ὁ κόσμος καὶ ἡ ἀνθρώπινη ζωή. Γιατὶ βλέπουμε πιὰ καθαρά, ὅτι ὁ κόσμος ἔχει ἕνα σκοπό, ποῦ ἂν δὲν τὸν ξέρουμε μεῖς, τὸν ξέρει ὁ Θεός. Τὸ ἴδιο λοιπὸν καὶ ἡ ζωή μας. Ὁ Θεὸς ξέρει τὸν σκοπό της. Καὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε 'ς τὸν κόσμο, γιὰ νὰ ἐκτελέσωμε αὐτὸ τὸν ἄγνωστό μας σκοπό. Δὲν εἴμαστε κύριοι. Εἴμαστε δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, ὑπηρέται του, ἀπόστολοί του καὶ συγχρόνως υἱοί του. Κ' ἤλθαμε ἐδῶ, γιὰ νὰ κάνουμε τὸ θέλημά Του. Δὲν εἴμαστε αἰώνιοι 'ς αὐτὴ τὴ ζωή. Εἴμαστε πρόσκαιροι. Μὲ τὸ θάνατο, τὸ σῶμά μας θὰ ξαναγίνῃ χῶμα. Καὶ τὸ «ἐγώ» μας, ἡ «ψυχή μας»—γιατὶ κι' αὐτὸ τὸ ξέρουμε θετικά: ἄλλο πρᾶγμα τὸ σῶμά μας κι' ἄλλο ἡ ψυχή μας,—θὰ περάσῃ 'ς ἄλλη ζωή, 'ς ἄλλη κατάστασι, ποῦ κι' αὐτὴ θὰ εἶνε καλή, ἀφοῦ θὰ τὴν ἔχῃ κανῃ ὁ Θεός. Ἐκτὸς ἂν πιστεύουμε σὲ Θεὸ ἀπάνθρωπο, ποῦ εἶνε τὸ ἴδιο σὰ νὰ μὴ πιστεύουμε διόλου. Οὔτε ὁ θάνατος λοιπὸν πρέπει νὰ μᾶς φοβίζῃ, οὔτε ἡ ζωή, ὅταν ζοῦμε κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ ποιὸ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ; Πῶς θέλει ὁ Θεὸς νὰ ζοῦμε στὸν κόσμο;—Ἄλλοι πιστεύουν ὅτι ἐφανερώθη στοὺς ἀνθρώπους διὰ τοῦ Μωϋσέως (Ἑβραῖοι), ἄλλοι διὰ τοῦ Χριστοῦ (χριστιανοί), ἄλλοι διὰ τοῦ Βούδδα, τοῦ Κομφουκίου, τοῦ Μωάμεθ. Ἀλλά, κατὰ τὸν Τολστοΐ, ὁ Θεὸς φανερώνεται πάντα σὲ κάθε ἄνθρωπο ποῦ τὸν ζητεῖ. Φανερώνεται πάντα στὴν καρδιὰ κάθε ἀνθρώπου. Κάθε ἄνθρωπος, ὡς μέρος τοῦ ὅλου, αἰσθάνεται τὸν Θεὸ μέσα του, ἑπομένως ἔχει μέσα του γραμμένα τὸ θέλημα καὶ τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτὰ συνοψίζονται πρῶτα - πρῶτα στὸ μεγάλο ρῆμα τοῦ Χριστοῦ: «Νὰ κάμνῃς 'ς τοὺς ἄλλους ὅ,τι θέλῃς νὰ κάμνουν κι' οἱ ἄλλοι εἰς σέ.» Καὶ στὸ ἀντίθετο: «Ὅ,τι σὺ μισεῖς, μὴν τὸ κάμῃς σὲ ἄλλον.» Καὶ στὶς ἐντολὲς τοῦ Μωϋσέως; «μὴ φονεύσῃς», «μὴ κλέψῃς». Καὶ στὴς ἐντολὲς τοῦ Μανοῦ: «μὴ ψεύδεσαι», «μὴν παραδίδεσαι στὴ μέθη». Καὶ στὴς ἐντολὲς τοῦ Βούδδα περὶ εὐσπλαχνίας πρὸς τὰ ζῶα. Καὶ στὴς πέντε μεγάλες ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ: «Μὴ ὀργίζεσαι. Μὴ παραδίδεσαι στὴς ἀπολαύσεις. Μὴν ὀρκίζεσαι. Μὴ μεταχειρίζεσαι βία. Ἀγάπα τοὺς ἐχθρούς σου.»

Ὅλ' αὐτὰ μαζὶ τὰ δεχόμαστε γιὰ θέλημα καὶ γιὰ Νόμο τοῦ Θεοῦ, ἀκριβῶς γιατὶ ἔχουμε μέσα μας τὸν Θεό κι' αἰσθανόμαστε μιὰ ἔμφυτη κλίσι πρὸς τὸ Ἀγαθόν, ποῦ ἀποτελεῖ τὴν ὕπαρξι τῆς ζωῆς μας,—Ἀγαθὸν ὅμως ὄχι δικό μας, ἀλλὰ ὅλου τοῦ κόσμου μαζί. Ἀγάπη, ἀγάπη καθολική, 'ς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, 'ς ὅλα τὰ πλάσματα, νὰ μὲ μιὰ λέξι ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ. Καὶ μόλις ὁ ἄνθρωπος τὸ ἀναγνωρίσῃ καὶ κανονίσῃ ἔτσι τὴ ζωή του, ὥστε νὰ εἶνε σύμφωνη μὲ τὴ θέλησι τοῦ Κυρίου ποῦ τὸν ἔστειλε στὸν κόσμο, ἀμέσως γίνεται εὐτυχής. Αὐτὸ εἶνε τὸ Μυστικὸ τῆς Εὐτυχίας.

Σᾶς ἔδωσα μὲ γενικὲς γραμμὲς τὴν οὐσία αὐτοῦ τοῦ βιβλίου τοῦ Τολστοΐ. Θὰ σᾶς δώσω κατόπι καὶ μερικὲς θαυμάσιες λεπτομέρειες.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΖΩΝΤΑΝΗ ΦΩΤΙΑ

Ὁ Βορριᾶς σφυρίζει
Σ' τῆς ἐλιᾶς τὰ φύλλα.
Ποῦ τὴν γέρνει ἡ μπόρα
Καὶ τὰ γηρατειά.—
«—Μάννα, μὲ ταράζει
Ἄγρια ἀνατριχίλα!
Ἄναψε φωτιά!»

Δὲν μιλοῦσε ἡ μάννα
Κι' ἔγνεθε σκυμμένη·
Τὸ παιδὶ τρυποῦσε
Κρύο ὡς τὴν καρδιά.
Σ' τὸ κατώγι τρέχει
Ποῦ ἦταν σωριασμένη
Στοῖβα τὰ κλαδιά...

Τὸ σκεπάρνι ἀδράχνει,
Σχίζει, , σπάζει
Σωριαστὰ τ' ἀνάφτει
Μέσ' 'στὴν παραστιά,
Καί, φυσῶντάς τα, ὅλο
Τὸ κορμὶ τινάζει,
Ὡς νὰ βγῇ ἡ φωτιά...

Μά, πρὶν λάμψῃ ἡ φλόγα,
Ἄναψε τὸ χέρι·
Τὸ κορμὶ πυρώνει,
Τὸ αἷμά του χτυπᾷ.
Νά, φωτιά - εὐλογία!
Ποῦ δὲν σβεῖ 'ς τ' ἀγέρι,
Μέσα μας ποὺ ἀνάφτει
Καὶ λαμποκοπᾷ...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η BENTETTA

[Μυθιστόρημα ὑπὸ A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ

Ἡ ἀπογοήτευσις τοῦ Καρόλου

Κ' ἦλθε τὸ καλοκαῖρι,—τ' ὡραῖο καλοκαῖρι, ποῦ μᾶς ἔδειχνε ὅλα τὰ θέλγητρα τῆς ἥσυχης ἀκρογιαλιᾶς μας. Ὁ μικρὸς πληθυσμὸς τοῦ Σπαθονησιοῦ ἐμεγάλωνε καθεμέρα ἀπὸ πολλοὺς περαστικοὺς ταξειδιῶτες. Πολλὰ βαποράκια καὶ κότερα τοῦ Νόρθπορτ, ἰδιωτικά, ἐταξείδευαν γιὰ διασκέδασι ὡς τὸ νησάκι μας, καὶ πολλοὶ «ὄμιλοι ἐκδρομῶν», εὔθυμες νεανικὲς παρέες, ἔβγαιναν ἐδῶ, ἔτρωγαν στὸ ἀκρογιάλι, τριγύριζαν λίγες ὧρες κ' ἔφευγαν μὲ τραγούδια. Στὰ ἥσυχα νερὰ τοῦ μικροῦ, ἀλλὰ καλὰ προφυλαγμένου λιμανιοῦ, ποῦ τὸ σπίτι μας τῶβλεπε ἀπὸ ψηλά, θαλαμηγοὶ διαφόρων εἰδῶν καὶ μεγεθῶν ἐλικνίζοντο καθεμέρα.

Οἱ γείτονές μας οἱ Δάβσων συχνὰ ξεκινοῦσαν ἀπ' ἀντίκρυ μὲ τὴν «Ἀφρόεσσα», γιὰ νὰ μᾶς κάμουν μιὰ εὐχάριστη ἐπίσκεψι· καὶ μεῖς πάλι τοὺς τὴν ἀνταποδίδαμε μὲ τὸ μικρό μας γιωτ ποῦ τὸ «Σπαθονῆσι». Ἀ, τί εὐχαρίστησι, ὅταν μπαίναμε μέσα καΐ μ' ὅλα τὰ πανιὰ ἀνοικτά, διασχίζαμε τὴ γαλανὴ ἐκείνη θάλασσα!

«—Τί λές; δὲν θὰ τὰ καταφέρναμε;»
(Σελ. 64, στ. δ'.)

Ὁ φίλος μου Κάρολος ἀπογοητεύθηκε κἄπως, ὅταν ἔμαθε ὅτι οἱ φοβεροὶ Μπαρμπούτζηδες ἔφυγαν ἀπὸ τὴ Ζηλανδία. Χάρηκε βέβαια ποῦ βρῆκε ὁ πτωχὸς Φραντζέσκος τὴν ἡσυχία του· ἀλλὰ καὶ λυπήθηκε λίγο ποῦ δὲν εἶχε πιὰ ἕνα μυστικὸ ἕνα σπουδαῖο μυστικὸ, νὰ τὸ φυλάῃ...Στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του εἶχεν ἐλπίσῃ,—καὶ θὰ προτιμοῦσε,—μιὰ λύσι λιγώτερο εἰρηνική.

— Γιὰ τὸν Φραντζέσκο ποῦ γλύτωσε, μοῦ εἶπεν ἐμπιστευτικά, εἶμαι βέβαια εὐχαριστημένος· ἀλλὰ ἔτσι δὲν βγῆκε τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά· ἐτελείωσε μ' ἕνα πούφ... Ἐγὼ ἔλεγα, ὅτι οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι θὰ ἤρχοντο καμμιὰ μέρα νὰ κάμουν τὰ δικά τους καὶ στὸ Σπαθονῆσι, κι' ὅτι θὰ εἶχα τὴν καλὴ τύχη νὰ εἶμαι ἐδῶ κ' ἐγώ... Δὲν νομίζεις, Δίκ, ὅτι ἐσὺ κ' ἐγὼ θὰ τοὺς κάναμε καλὰ τοὺς παληανθρώπους, μ' ὅλη τους τὴ δύναμι καὶ μ' ὅλο τους τὸ μπόϊ; Τί λές; δὲν θὰ τὰ καταφέρναμε;

Κ' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἰδέα εἶχα. Θὰ τὰ καταφέρναμε μιὰ χαρά. Δυὸ παιδιὰ ἔξυπνα καὶ γενναῖα, ὅπως ἐνόμιζα ὅτι εἴμαστ' ἐμεῖς, πολλὰ πράγματα μποροῦν νὰ κάμουν.

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψι, ἄρχισα νὰ συμμερίζωμαι κ' ἐγὼ τὴν ἀπογοήτευσι τοῦ φίλου μου γιὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν Μπαρμπούτζηδων. Δὲν ἔμεναν καλλίτερα, καὶ δὲν ἔκαναν λιγάκι πῶς ἔρχονται στὸ Σπαθονῆσι; Ἐμεῖς θὰ τοὺς δείχναμε πόσ' ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος!..

***

Στὸ νησὶ μονάχοι.

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Καρόλου, ὁ πατέρας μου ἐπῆγε στὸ Νόρθπορτ, γιὰ νὰ κανονίσῃ κάτι σπουδαῖες ὑποθέσεις. Ἡ πρόσκλησις ἦταν ἐξαφνικὴ κ' ἐπείγουσα. Ἔτσι ὁ πατέρας μου μᾶς ἄφισε βιαστικὰ καὶ μπαρκαρίσθηκε στὸ μικρό μας γιώτ.

— Δὲν μπορεῖ νὰ λείψω, μοῦ εἶπε φεύγων, περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Θὰ γυρίσω λοιπόν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὴν ἐρχομένη Τετάρτη καὶ θὰ πάρω μαζί μου τὸν πλοίαρχο Φίλδιγκ καὶ τὸν ξάδελφό του. Πιστεύω, ὅτι θὰ τοὺς κάνῃ εὐχαρίστησι νὰ ἔλθουν ἐδῶ νὰ ψαρέψουν λίγες ἡμέρες.

Ἐσύστησα στὸν πατέρα μου νὰ μὴ βιασθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐξ αἰτίας μου καὶ τοῦ εὐχήθηκα καλὴ διασκέδασι στὴν πόλι.

Ἔτσι ἔμεινα μονάχος νὰ φυλάγω τὸ Σπαθονῆσι. Δηλαδὴ ἐγὼ κι' ὁ Φραντζέσκος. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔγεινα ἄξαφνα Σουλτᾶνος σὲ κανένα μαγεμένο νησί, ὅπως στὰ παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς, μὲ τὸν Φραντζέσκο γιὰ μεγάλο βεζύρη μου.

Ἡ ἡμέρες περνοῦσαν γρήγορα. Ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης μας μᾶς ἔκανε νὰ ἐργαζόμαστε μὲ μεγάλο ζῆλο, καὶ τὸν ἴδιο ζῆλο ἐβάζαμε καὶ στὶς διασκεδάσεις μας. Ἐπαίζαμε κρίκετ,—εἶχα μάθῃ αὐτὸ τὸ παιχνίδι στὸ Φραντζέσκο, ποῦ ἔγεινε πολὺ καλὸς παίκτης, —κυνηγούσαμε κουνέλια, ψαρεύαμε, κτὶ ὅλ' αὐτὰ μ' ἐνθουσιασμὸ μεγαλήτερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἔτσι δὲν καταλάβαινα τὴν ἀπουσία τοῦ πατέρα μου, οὔτ' αἰσθανόμουν καθόλου τὴν μοναξιά. Κ' ἔξαφνα... ἡ θύελλα ξέσπασε στὸν ἀσυννέφιαστο οὐρανό μας.

Ἦταν ἕνα πρωὶ ἐκτάκτως ὡραῖο. Ἔκανε ὅμως πάρα πολὺ ζέστη κι' ὁ ὑπέρλαμπρος ἥλιος μαρτυροῦσε ὅτι ἡ καλοκαιρία δὲν θὰ βαστοῦσε πολύ. Ἡ σταλαγματιὲς τῆς δροσιᾶς ἔλαμπαν σὰ διαμάντια σὲ κάθε φύλλο, σὲ κάθε χορτάρι. Ὁ γαλήνιος Ὠκεανὸς σπινθηροβολοῦσε ὅλος. Κι' ὁ ἥλιος, στὴ θριαμβευτική του πορεία ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά, σ' ἐθάμβωνε τόσο, ὥστε ἔπρεπε νὰ κλείνῃς τὰ μάτια σου μπροστὰ στὴ λάμψι τῶν ἀκτίνων του.

Ἀλλὰ ὁ Ὠκεανὸς δὲν ἦταν ἔρημος. Μακρυά, στὸν , ἕνα στενόμακρο σύνναφο καπνοῦ, μᾶς ἔδειχνε τὸ πέρασμα κάποιου μεγάλου ὑπερωκεανείου. Πιὸ κοντά, δυὸ ἀκτοπλοϊκὰ βαποράκια ἔτρεχαν, σὰ νὰ ἔπαιζαν κυνηγητό. Ἀκόμη πιὸ κοντά, μερικὰ ψαροκάϊκα ἀργοσάλευαν.

(*Ἕπεται συνέχεια*) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

Γ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Γ'.—ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

[*Διάλεξις τοῦ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου*]

Ἡ Ἰωάννης Βηλαρᾶς, Ἠπειρώτης, ἐγεννήθη τὸ 1770 καὶ ἀπέθανε τὸ 1823. Ἦτο ἰατρὸς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων. Ἔγραψε θαυμαστοὺς μύθους καὶ ἄλλα λυρικὰ ἢ σατυρικὰ ποιήματα. Μετὰ τοῦ Ζακυνθίου Σολωμοῦ καὶ τοῦ μακεδόνος Χριστοπούλου, ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ποιητάς, οἱ ὁποῖοι, τὴν ἰδίαν περίπου ἐποχὴν καὶ ἀπὸ τρία διάφορα κέντρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐκήρυξαν τὴν γλωσσικὴν Ἐπανάστασιν καὶ ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς Δημοτικῆς.

Παράπονο (Σατυρικό.)

Ἔτσι εἶνε. γαῖσκε· τὸν καιρὸ
Ποῦ χαίρουσουν βαθμὸ λαμπρό,
Γιατὶ πλουτοῦσες,
Σὲ ὅλα ἤσουν θαυμαστός,
Παντοῦ καὶ πάντοτε γνωστὸς
Καὶ φημισμένος.
Καὶ ἀφοῦ ἡ τύχη σου ἡ σκληρὴ
Τὴν σήμερο σὲ ὕστερῃ
Τὰ πρῶτα δῶρα,
Μικροὶ - μεγάλοι ἀρχινᾶν
Τελείως νὰ σὲ λησμονᾶν,
Νὰ μὴ σὲ ξέρουν!
Σὲ τοῦτο, ὡς πρᾶμμα φανερό,
Νὰ εἰπῶ τὸ ὄχι δὲν μπορῶ.
Μόνε σοῦ λέγω,
Πῶς ἔχεις ἄδικο πολύ
Νὰ δείχνῃς κάκιτας χολὴ
Κατὰ τοῦ κόσμου.
Καλοστοχάσου το κ' εὐθὺς
Σωστὰ θὰ πληροφορηθῆς
Πῶς ὄχ τὴν τύχη
Νὰ παραπονεθῆς μπορεῖς,
Ὅπου σὲ ἄφηκε χωρίς . . .
Χρυσὸ σαμάρι.

Ἀπὸ τὸν Πρόλογο τῶν Μύθων

...Ἀφόντις ἀνταμώθηκαν
Τὸ Ψέμμα κ' ἡ Ἀλήθεια.
Στῆς γῆς τὴ σφαῖρα ἐπλήθυναν
Τὰ τόσα παραμύθια·
Τὰ παραμύθια ἐξιστορῶ,
Τοὺς μύθους ξεδιαλέγω,
Στολνῶ τὸ Ψέμμα ὅσο μπορῶ,
Καὶ τὴν Ἀλήθεια λέγω.

Ο ΦΑΚΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΡΧΙΜΗΔΗ

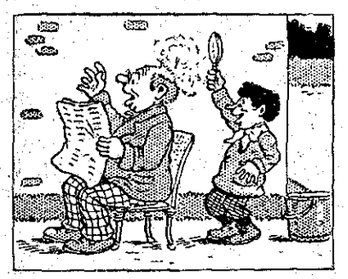

Ἐνῷ ὁ μικρὸς Ἀρχιμήδης, ἕνα πολὺ σκανδαλιάρικο παιδί, ἔπαιζε μὲ τὸν φακὸ τοῦ πατέρα του, καίων διάφορα χαρτιά, εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸν γείτονά του κὺρ Νικολάκη, ποῦ ἐκάθητο στὴν αὐλή του, στὸν ἥλιο, κ' ἐδιάβαζε ἥσυχα τὴν ἐφημερίδα του. Ἀμέσως τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα: «Πῶς ὁ παληὸς συνονόματός μου, ὁ Ἀρχιμήδης, ἔκαψε μὲ τὰ κάτοπτρά του τὸν στόλο τῶν Ἀθηναίων; Ἂς κάψω κ' ἐγὼ λίγες τρίχες ἀπὸ τὸ φαλακρὸ κεφάλι τοῦ κὺρ Νικολάκη!» Καὶ σιγὰ - σιγά, κατεβαίνει

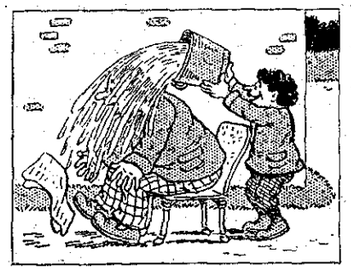

στὴν αὐλή, πλησιάζει ἀπὸ πίσω τὸν γείτονα, βάζει τὸν φακὸ ἀνάμεσα στὸν ἥλιο καὶ στὸ κεφάλι του, καὶ συγκεντρώνει τὶς ἀκτῖνες... Σὲ λίγο, τὰ μαλλιὰ τοῦ κὺρ Νικολάκη κόρωσαν. Ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὸ κάψιμο, ἀκούει τὸ τρίξιμο, μυρίζει τὸ καμένο μαλλί, τὸν κατηφὸ καί, κατατρομαγμένος, φωνάζει: «Φωτιά! φωτιά!» — Ὁ μικρὸς Ἀρχιμήδης, ποῦ δὲν περίμενε τόση... ἐπιτυχία, τρομάζει κι' αὐτός. Τί, θὰ καῇ τώρα ὅλος ὁ κὺρ Νικολάκης; Ἄ, μεγάλο κακό!... Εὐτυχῶς

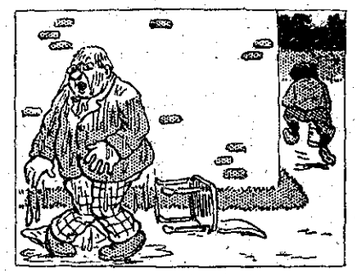

ἐκεῖ κοντά, στὴν αὐλή, εἶνε ἕνας κουβᾶς γεμᾶτος νερό. Χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ, ὁ μικρὸς Ἀρχιμήδης, τὸν ἁρπάζει ἀμέσως καὶ φράπ! τὸν ἀδειάζει στὸ κεφάλι τοῦ κὺρ Νικολάκη. Ἄλλη ἔκπληξις! Ἀπὸ τὸ ζεστό, ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε στὸ κρῦο. Τ' ἦταν πάλι αὐτός;.. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ γυρίσῃ, πρὶν ἰδῇ καθόλου τὸν μικρὸ Ἀρχιμήδη, αὐτὸς τῶσκασε τρεχάλα. Τὸν εἶδε ὅμως ἡ μητέρα του ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τοῦ ἔδωσε τῆς χρονιᾶς του, γιὰ νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ κάνῃ σὰν τὸν... συνονόματό του!

Η ΣΟΥΣΟΥΡΑΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μιὰ μέρα, μιὰ σουσουράδα ποῦ εἶχε πουλάκια στὴ φωλιά, κατέβηκε στὴν αὐλὴ τῆς γρηᾶς Βάβως, γιὰ νὰ βρῇ κανένα ψίχουλο ἢ σκουληκάκι, νὰ τοὺς πάῃ. Ἐκεῖ ὅμως ποῦ ἔψαχνε, δὲν εἶδε τὴ γρηά, ποῦ σιγὰ - σιγὰ τὴν πλησίασε ἀπὸ πίσω καὶ τὴν τσάκωσε ἀπὸ τὴν οὐρά. Ἡ σουσουράδα, τρομαγμένη, ἔκαμε τότε νὰ πετάξῃ. Ἀλλὰ ἡ γρηὰ τὴν κρατοῦσε τόσο σφικτά, ὥστε ἡ οὐρὰ ξερριζώθηκε κ' ἔμεινε στὰ χέρια της. Ἡ καϊμένη ἡ σουσουράδα, χωρὶς οὐρά, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ πετάξῃ ψηλὰ καὶ νὰ γυρίσῃ στὴ φωλιά της. Ἔτρεχε λοιπὸν χάμω στὴν αὐλή, πίσω ἀπ' τὴ γρηά, καὶ μὲ κλάματα τὴν παρακαλοῦσε:

— Δός μου, γρηὰ Βάβω, τὴν οὐρά μου, νὰ πάω στὰ παιδιά μου!

— Σοῦ δίνω τὴν οὐρά σου, νὰ πᾶς στὰ παιδιά σου, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ γρηά. Πήγαινε ὅμως πρῶτα στὴ βρύσι, ἐδῶ ἀπέξω, νὰ μοῦ φέρῃς νερό.

Τρέχει στὴ βρύσι ἡ σουσουράδα καὶ βρίσκει ἐκεῖ μιὰ κοπέλλα, ποῦ γέμιζε τὴ στάμνα της.

— Δός μου, κοπέλλα, νερό, τὴν παρακαλεῖ, κ' ἐγὼ νερὸ τῆς Βάβως, κ' ἡ Βάβω τὴν οὐρά μου, νὰ πάαω στὰ παιδιά μου!

— Σοῦ δίνω νερό, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Πήγαινε ὅμως πρῶτα, ὡς ποῦ νὰ γεμίσῃ ἡ στάμνα μου, νὰ μου φέρῃς τυρὶ ἀπὸ τὸν διπλανὸ μπακάλη.

Τρέχει στὸν διπλανὸ μπακάλη ἡ σουσουράδα καὶ τὸν παρακαλεῖ:

—Δός μου, μπακάλη, τυρί, κ' ἐγὼ τυρὶ τῆς κοπέλλας, κ' ἡ κοπέλλα σὲ μένα νερό, κ' ἐγὼ νερὸ τῆς Βάβως, κ' ἡ Βάβω τὴν οὐρά μου, νὰ πάαα στὰ παιδιά μου!

— Σοῦ δίνω τυρί, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ μπακάλης· μὰ πήγαινε πρῶτα στὸν ἀντικρινὸ φούρναρη, νὰ μοῦ φέρῃς ψωμί.

Τρέχει στὸν ἀντικρινὸ φούρναρη ἡ σουσουράδα καὶ τὸν παρακαλεῖ:

— Δός μου, φούρναρη, ψωμί, κ' ἐγὼ ψωμὶ τοῦ μπακάλη, κι' ὁ μπακάλης σὲ μένα τυρί, κ' ἐγὼ τυρὶ τῆς κοπέλλας, κ' ἡ κοπέλλα σὲ μένα νερό, κ' ἐγὼ νερὸ τῆς Βάβως, κ ἡ Βάβω τὴν οὐρά μου, νὰ πάαααω στὰ παιδιά μου!

— Ψωμὶ σοῦ δίνω, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ φούρναρης· πήγαινε ὅμως πρῶτα στὴν παρακάτω ταβέρνα, νὰ μοῦ φέρῃς κρασί.

Τρέχει ἡ σουσουράδα στὴν παρακάτω ταβέρνα καὶ παρακαλεῖ:

— Δός μου, ταβερνιάρη, κρασί, κ' ἐγὼ κρασὶ τοῦ φούρναρη, κι' ὁ φούρναρης σὲ μένα ψωμί, κ' ἐγὼ ψωμὶ τοῦ μπακάλη, κι' ὁ μπακάλης σὲ μένα τυρί, κ' ἐγὼ τυρὶ τῆς κοπέλλας, κ' ἡ κοπέλλα σὲ μένα νερό, κ' ἐγὼ νερὸ τῆς Βάβως, κ' ἡ Βάβω τὴν οὐρά μου, νὰ πάαααω στὰ παιδιά μου!...

— Κρασὶ σοῦ δίνω, τῆς λέει ὁ ταβερνάρης· ἂν ἤθελες ὅμως καὶ σύ, νὰ μοῦκανες τὴ χάρι, νὰ πᾶς στὸ γαλατᾶ, νὰ μοῦ φέρῃς λίγο γάλα;...

—Ἄχ, στενάζει ἡ σουσουράδα, ὁ γαλατᾶς εἶνε μακρυὰ κ' ἐγὼ κουράστηκα. Δὲν εἶμαι συνειθισμένη νὰ περπατῶ στοὺς δρόμους. Καὶ τὰ παιδιά μου τἄχω τόσην ὥρα μοναχὰ καὶ πεινασμένα... Ἄχ, καλέ μου ταβερνιάρη, δός μου τὸ κρασὶ κι' ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ δώσῃ ἀπ' ἀλλοῦ!

Τὴ λυπήθηκε ὁ ταβερνιάρης, ποῦ ἦταν ὁ πιὸ καλὸς ἄνθρωπος τῆς γειτονειᾶς, καὶ τῆς ἔδωσε τὸ κρασί. Ἡ σουσουράδα τὸ πῆγε στὸ φούρναρη, ποῦ τῆς ἔδωσε ψωμί. Ὕστερα πῆγε τὸ ψωμὶ στὸ μπακάλη, ποῦ τῆς ἔδωσε τυρί. Ὕστερα πῆγε τὸ τυρὶ στὴν κοπέλλα, ποῦ τῆς ἔδωσε νερό. Καὶ τελοπάντων, πῆγε τὸ νερὸ στὴ γρηὰ Βάβω, ποῦ τῆς ἔδωσε τὴν οὐρά της· καὶ ἔτσι ἡ καϊμένη ἡ σουσουράδα μπόρεσε πάλι νὰ πετάξῃ ψηλὰ καὶ νὰ γυρίσῃ στὴ φωλιά της, ὅπου τὴν περίμεναν τὰ πουλάκια της.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

—Σὰν κρίνου δροσοστάλαμα,
Λευκὸ μαργαριτάρι,
Στὸ λαμπερό μου μάλαμα,
Πόση μοῦ δίνεις χάρη!
«—Κι' ἂν εἶμαι, δαχτυλίδι μου,
Σὰν τὴ δροσοσταλίδα,
Σὺ εἶσαι χρυσὸ στολίδι μου
Καὶ λαμπερή μου ἀχτίδα!»
—Καλέ, δαχτυλιδάκι μου,
Καὶ μαργαριταράκι μου,
Ποῦ θᾶσαστε σᾶς εἴπανε,
Τὰ δάχτυλ' ἂν ἐλείπανε;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,, ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

Ἀναδιφήσεις τοῦ Ἀνανία

«ΕΤΟΣ Α΄. - ΑΡΙΘ. 2»

Ἀπὸ ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα τοῦ Μαρτίου 1879 : «—Ἐξεδόθη καὶ ὁ δεύτερος ἀριθμὸς τοῦ νέου παιδικοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων», ὑπὸ τῶν κκ. Ν. Παπαδοπούλου καὶ Ν. Σπηλιοπούλου. Τὸ κομψὸν τεῦχος περιέχει : «Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει», ποίημα μετὰ μεγάλης εἰκόνος, ὑπὸ Ξ.—«Ἡ Ἀσπασία», (διήγημα δι᾽οὗ πολεμεῖται μία πρόληψις.)—«Ὁ Ὀρφεύς», (μετ᾽ εἰκόνος) ὑπὸ Π. Π. Οἰκονόμου.—«Μὴ πειράζῃς τὰ ζῶα», ποίημα ὑπὸ Α. Κατακουζηνοῦ.—«Μυθολογικά. Συνάντησις Β΄» ὑπὸ Ἰακ. Χ. Δραγάτση.—«Παραβολαὶ ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου : Ἡ Σαγήνη (μετ᾽ εἰκόνος)καὶ «Προσευχὴ Τυφλοῦ»,ποιήματα ὑπὸ Ν. Γ. Ἰγγλέση.—«Χεὶρ ἀνοικτὴ—καρδία χρυσῆ» (συνέχεια).—«Ρεῦμα καὶ μύλος» (μύθος).—«Θησαυρὸς» (γνωμικά.)—«Ὁ Ἐλέφας» (μετ᾽ εἰκόνος).—«Ὁ λύκος καὶ ὁ γαῖδαρος» (παραμύθιον).—«Τὰ δῶρα τοῦ τυφλοῦ» (παιγνίδιον.)—«Προβλήματα καὶ Ἐρωτήσεις» κτλ.—Ἡ ἐτησία συνδρομὴ τοῦ ἀρίστου τούτου περιοδικοῦ εἶνε μόνον 2 δραχμαί, τὸ δὲ γραφεῖόν του ὑρίσκεται εἰς τὸν ὁδὸν Αἰόλου ἀρ. 23, παραπλεύρως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑλλάδος».

(Σημ.—«Ὡραία Ἑλλὰς» ὠνομάζετο τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο καφενεῖον τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου. Σήμερον δὲν ὑπάρχει.)

***

Εἰς τὸ 2ον αὐτὸ φυλλάδιον, βλέπομεν καὶ τὴν σπουδαίαν εἴδησιν :

« —Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου, ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων θὰ περιέχῃ Ἀλληλογραφίαν».

Ἡ εἴδησις, ποῦ βέβαια σᾶς συγκινεῖ, συνεκίνησεν ἀρά γε τότε κανένα ; Δὲν τὸ πιστεύω . . . Ποῖος ἐφαντάζετο τι θὰ ἦτο ἢ τὶ θὰ ἐγίνετο κατόπιν αὐτῆ ἡ «Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως»,—ἐν ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα θέλγητρα τοῦ περιοδικοῦ μας!..

***

Εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον ἐδημοσιεύθη, ὡς εἴδαμεν, ἓν μόνον Αἴνιγμα. Εἰς τὸ 2ον ὅμως πολλά, μὲ αὔξοντα ἀριθμὸν καὶ μὲ τὸν γενικὸν τίτλον «Προβλήματα καὶ Ἐρωτήσεις». Ὁ σημερινὸς τίτλος «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις» εἰσήχθη ἀργότερα. Μεταξὺ τῶν «Προβλημάτων καὶ Ἐρωτήσεων» τοῦ 2ου φυλλαδίου, εἶνε ἕνα Παίγνιον, (δίδονται πέντε - ἓξ σχήματα,διὰ τῶν ὁποίων ζητεῖται νὰ σχηματισθῇ ἕνα τετράγωνον,) δύο ἔμμετρα αἰνίγματα τοῦ Κατακουζηνοῦ, ἓν πρόβλημα ἀριθμητικόν, καὶ αὐτὴ ἡ, ἁς ποῦμε, ἐφθαρμένη Ἐπιγραφή :

« Σ . . . . ΤΟ . . . . Σ

Συμπληρουμένων τῶν στιγμῶν, ἀποτελεῖται μιὰ συμβουλὴ ἢ ἓν γνωμικόν.»

(Σοφὸν τὸ σαφὲς ἢ Σέβου τὸ γῆρας. . . Τὶ εὔκολο γιὰ σᾶς σήμερα, ἀλλὰ τί δύσκολο γιὰ μᾶς τότε ! . . .)

***

Ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ τρεῖς «Ἱστορικαὶ Ἐρωτήσεις» μὲ τὴν ὑπόσχεσιν : «Εἰς τὸν *ἀποσταλοῦντα* τὴν καλλιτέραν ἀπάντησιν, δωρηθήσεται ὡραία εἰκών» :

1.—Ποῖοι ἦσαν καὶ πῶς ἔζων οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ; ἦσαν ὁλωσδιόλου ἀπολίτευτοι ἢ εἶχον πολιτισμὸν τινά ;

2.—Πῶς ὁ Κόμμοδος,ἐνῷ εἰς τὴν νεότητά του ἦτο ἠθικός, κατόπιν ἐγένετο φαῦλος, καὶ ποῖα ἦσαν τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς μεταβολῆς ταύτης τοῦ βίου του ;

3,—Πῶς αἱ Σουλιώτιδες ἀνέτρεφον τὰ τέκνα των ;

Ἐδῶ σᾶς θέλω ! Τὶ θἀπαντοῦσατε σεῖς, ἂν σᾶς ἐδίδοντο αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις ; Ἐγώ . . . κουκουῦσι !

***

«Λύσις τοῦ Α΄ Αἰνίγματος ; *Υἱὸς—ἰός*.

«Λύται : Παναγ. Δ. Πετρίδης, *πρῶτος λύτης ὅστις ἔλαβε καὶ τὸ δῶρον*, Κονδύλω Π. Δ. Κουντουριώτη, Κυριακούλα Ν. Τομπάζη, Κίτσος Γ. Παχύς, Δ. Γέροντας, Ἀλ. Πάλλης, Δ. Χ. Βουρνάζος, Ἀντ. Σ. Μάτσις, Κ. Δ. Ψαρός . . . . .

Ἐμμέτρως δ᾽ ἐπεμψαν ἡμῖν, τὴν λύσιν οἱ κκ. Ι. Δ. Ράλλης, φοιτητής, καὶ Ι. Μαρτῖνος, ἐφημέριος τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.»

Οἱ πρῶτοι λύται τῆς Διαπλάσεως . . . πρὸ 40 ἐτῶν ! Τὰ παιδιά των εἶνε σήμερα συνδρομηταί, μερικῶν δὲ καὶ τὰ ἐγγόνια ! . . .

(Ἀκολουθεῖ) Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

163ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Ἐὰν προσέξετε κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ σημερινοῦ μας φυλλαδίου, θὰ ἰδῆτε ὅτι ἐδῶ κι᾽ ἐκεῖ, εἰς διάφορα μέρη τοῦ κειμένου,—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος, καὶ σχεδὸν εἰς κάθε κομμάτι,—ὑπάρχουν κενὰ διαστήματα, ὄχι ἀπὸ λάθος, ἀλλ᾽ ἀφιμένα ἐπίτηδες. Κάθε κενὸν διάστημα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μίαν λέξιν ἡ ὁποία *λείπει*. Αὐταὶ δὲ ἀκριβῶς αἱ λέξεις *ποῦ λείπουν, εἶνε αἱ λευκαὶ λέξεις*, καὶ ἡ εὕρεσίς των ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πῶς θὰ τὰς εὕρετε ὅμως; Οἱ ἀρχαιολόγοι, ὅπως γνωρίζετε, ἐπιχειροῦν πολλάκις τὴν συμπλήρωσιν ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποκαλύπτονται, ἐφθαρμέναι ἐκ τοῦ χρόνου ἢ ἡμιτελεῖς, εἰς τὰ τεμάχια τῶν πλακῶν καὶ τῶν στηλῶν, τὰ ὁποῖα ἡ σκαπάνη φέρει εἰς φῶς. Κάτι παρόμοιον, πολὺ εὐκολώτερον ὅμως καὶ μὴ ἀπαιτοῦν βέβαια τὰς γνώσεις ἑνὸς ἀρχαιολόγου, θὰ ἐπιχειρήσετε εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν καὶ σεῖς.

Ἡ ἔννοια τῆς φράσεως, τὸ ὕφος ἐν γένει τοῦ συγγραφέως, τὸ μέγεθος τοῦ κενοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον δείχνει περίπου πόσα στοιχεῖα εἶχεν ἡ ἀφαιρεθεῖσα λέξεις, καὶ τέλος ἡ δοκιμασθεῖσα εἰς τόσους διαγωνισμοὺς ἕως τώρα εὐφυΐα καὶ μαντικὴ δύναμίς σας, ὑπεραρκοῦν διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λείπουν ἐν ὅλῳ *δώδεκα λέξεις*. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει νὰ τὰς εὕρουν καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλουν γραμμέναις εἰς φύλλον κοινοῦ χάρτου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ὑπάρχῃ τίποτε ἄλλο, πλὴν τῆς ἀπαντήσεως, διατυπωμένης ὡς ἑξῆς:

«Ἀπάντησις εἰς τὸν 163ον Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων τοῦ 8ου φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως ὑπὸ . . . (ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμον ἂν ἔχῃ).

1. Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα*,, «Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος» λείπει ἡ λέξεις (π. χ.) *κακία*.

2. Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα*, («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ») λείπει ἡ λέξεις *ἀρετή*.

Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἕκαστος θὰ σημειώσῃ ὅσας λέξεις εὕρῃ. Δὲν εἶνε δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ εὕρῃ κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα, διὰ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν.

Θὰ βραβευθῇ μὲ πρῶτον βραβεῖον ὁποῖος εὕρῃ ἀκριβῶς, ἀκριβέστατα, καὶ τὰς δώδεκα λευκὰς λέξεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Ἐὰν δὲ τὰς εὕρουν πολλοί, τὸ βραβεῖον θὰ ἀπονεμηθῇ διὸ κλήρου εἰς ἕνα, τοῦ ὁποίου θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκών. Θὰ δοθοῦν ἐπίσης δεύτερον καὶ τρίτον βραβεῖον εἰς τοὺς ἀμέσως μετὰ τὸν πρῶτον εὑρόντα τὰς περισσοτέρας ἀκριβεῖς λέξεις. Εἶνε δὲ τὰ βραβεῖα τ᾽ ἀπονεμόμενα εἰς τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, ἤτοι : τόμοι τῆς Α΄ περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς, τρεῖς δύο καὶ ἕνας, κατ᾽ ἐκλογὴν τῶν βραβευομένων. (Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. Θ΄.)

Δικαίωμα συμμετοχῆς δωρεὰν ἔχουν ὅλοι ὅσοι ἔχουν καὶ ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1917, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10 οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ ταδέλφια των, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30 εἰς γραμματόσημον, οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστά. Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Μαρτίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ΄.]

α΄.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδώρου Γιαννουλοπούλου

		ΡΩ		
	ΡΙ	ΔΙΣ	ΝΙ	
Α	ΠΟ	ΤΟΥ	ΒΟ	Α
	ΝΕ	ΝΟΝ	ΜΗ	
		ΛΩ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἰταλικῶν πόλεων.

β΄.) Τέχνασμα

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀθάνατο Ναυτάκι

Πῶς ὁ ἀριθμὸς 188 εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ κλάσμα ποῦ νὰ ἰσοδυναμῇ μὲ τὴν μονάδα.

γ΄.) Αἴνιγμα

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γυθειωτάκι

Νῆσος εἶνε ἑλληνική.
Ἂν τῆς λείψῃ ἡ κεφαλὴ
Καὶ ὁ τόνος καταιβῇ,
Στὴ στιγμὴ θὰ ἐξατμισθῇ !

δ΄.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσῆς Α. Σισίνη

S A P D R
O M E N E
I C B A I
U Q N E I
H C

Νἀναγνωσθῇ ἡ Ἐπιγραφὴ αὕτη.

Δήλωσις : Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοδήμου.

Λύσεις τοῦ 6ου φύλλου

α΄.) Λακωνία, Ἀργολίς, Φωκίς, Ἀχαΐα.—β΄.) Καλάμι (ΚΑΛΑ, ΜΕΙνε...)—Ἀ Γ΄ (ngle on connait le lion.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας:—Βλέπω, ὅτι ἀγαπᾷς πολὺ τὴν ἀργία. Νὰ ξέρῃς ὅμως, παιδί μου, ὅτι ἡ ἀργία εἶνε ὁ μεγαλήτερός σου ἐχθρός.

Ὁ Τότος :—Μὰ δὲν λέγει τὸ Εὐαγγέλιο νἀγαποῦμε τοὺς ἐχθρούς μας;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωτεινῆς Σάντρη

***

Ἡ Λύρα τῆς Σαπφοῦς, φορεῦσα τὰ ματογυάλια τοῦ μπαμπᾶ της:

— Γιὰ νὰ ἰδῶ, πῶς θὰ βλέπω ὅταν θὰ γίνω σὰν τὸ μπαμπᾶ !..

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ἀρίονος

***

Καθηγητής:—Εἰπέ μου, τί καλεῖται τετραγωνικὴ ρίζα;

Μαθητής:—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Καθηγητά, μά... εἰς τὰ μαθηματικὰ θὰ ἐξεταστθῶ ἢ στὴ φυτολογία ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 17ην Ἰανουαρίου 1917.

ΣΗΜΕΡΟΝ τελειώνει ὁ πρῶτος γύρος τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ἀπ᾽ ὅλας δηλαδὴ τὰς Συλλογὰς ποῦ ἐλήφθησαν, ἐδημοσιεύθη ὡς τώρα ἀπὸ μία Ἄσκησις. Ὥστε ὅποιος ἔστειλε Συλλογὴν καὶ δὲν εἶδεν ἀκόμη Ἄσκησίν του, πρέπει νὰ συμπεράνῃ ὅτι *ἡ Συλλογή του δὲν ἔφθασε στὰ χέρια μου.*

Πολλαὶ βέβαια Συλλογαὶ θὰ ἐστάλησαν ἀπὸ μέρη, τὰ ὁποῖα, ἕνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ, δὲν ἐπικοινωνοῦν μὲ τὰς Ἀθήνας καὶ θὰ μένουν εἰς τὰ κατὰ τόπους ταχυδρομεῖα ἢ εἰς τοὺς σάκκους ποῦ κατακρατοῦν οἱ Σύμμαχοι στὸ Κερατσίνι. Ἐὰν ἀοῦῆ γοήγορα ὁ ἀποκλεισμός, ὡς ἐλπίζεται, θὰ λάβω βέβαια καὶ αὐτὰς τὰς Συλλογὰς καὶ θὰ προφθάσω νὰ τὰς συμπεριλάβω εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμόν. Ἄλλως θὰ τὰς ἀφίσω διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Β΄ ἐξαμηνίας.

Τὸ συμπέρασμά σου, *Γερμανόπαι*, εἶνε πολὺ ὀρθόν : Ἀφοῦ οἱ ἀναγνῶσται τῶν ἄλλων περιοδικῶν προτείνουν εἰς αὐτά, διὰ νὰ βελτιωθοῦν, Διαγωνισμοὺς ὡς αὐτοὺς ποῦ κάμνει ἡ Διάπλασις, διηγήματα εἰκονογραφημένα ὡς αὐτὰ ποῦ δημοσιεύει ἡ Διάπλασις, ἐκτύπωσιν χωρὶς τυπογραφικὰ λάθη, ὡς αὐτὴν ποῦ παρουσιάζει ἡ Διάπλασις, κτλ. κτλ. ἔπεται ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε τὸ *πρότυπον* εἰς τὸ εἶδός του, τὸ καλλίτερον περιοδικόν. Καὶ τἄλλα θὰ ἐγίνοντο ἐπίσης καλά, ἂν ἠμποροῦσαν νὰ τὴν μιμηθοῦν εἰς ὅλα. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πολὺ εὔκολον... Ἡ Διάπλασις ἔχει *εἰδικοὺς*, ἐμπείρους συνεργάτας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον ὁλόκληρον ζωήν. Ἡ Διάπλασις ἔχει ἀκόμη τὴν συνεργασίαν τῶν ἰδίων της συνδρομητῶν, ποῦ εἶνε πάντοτε τὰ πιὸ ἔξυπνα, τὰ πιὸ μορφωμένα, τὰ πιὸ διαλεκτὰ παιδιά. Δὲν ἐννοῶ μόνον εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἐννοῶ καὶ εἰς τὰς Ἀσκήσεις, τὴν Ἀλληλογραφίαν, τὰ Π. Πνεύματα, τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμοὺς καὶ ὅ,τι ἄλλο δημοσιεύουν εἰς τὴν Διάπλασιν τὰ παιδιά της. Ὅλ᾽ αὐτὰ εἶνε ἐκλεκτὰ καὶ τέτοια ποῦ δύκολα εἰμπορεῖ νὰ τὰ ἔχῃ ἄλλο περιοδικόν.

Χαίρω πολύ, *Θαλασσοπούλι*, ποῦ ἔγεινες καλά. Ἔλαβα τὴν ὡραία μετάφρασί σου καὶ θὰ τὴν χρησιμοποιήσω, ὄχι ὅμως γιὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας, γιατὶ εἶνε πολὺ ἐκτενής. Χαιρετισμάτα στὸ μπαμπᾶ.

Ἐκεῖνο τὸ Ω, ποῦ βλέπεις εἰς τὴν ταινίαν σου, *Ἰωάννη Πελ.*, τὸ βλέπουν ἐπίσης καὶ ὅλοι οἱ συνδρόμηταὶ τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ συνδρομηταὶ ὅμως τῆς Ἑπτανήσου βλέπουν ἕνα Ζ. Οἱ συνδρομηταὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ἕνα Α. Τῆς Αἰγύπτου ἕνα Θ. Καὶ οὕτω καθεξῆς. Θὰ πῇ, ὅτι οἱ συνδρομηταὶ εἶνε διηρημένοι εἰς τμήματα, ποῦ καθεν ἔχει τὸ ψηφίον του. Καὶ αὐτὸ διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς διεκπεραιώσεως. Ἔξαφνα, ἀφοῦ ἑτοιμασθοῦν διὰ τὸ ταχυδρομεῖον, ὅσα φύλλα ἔχουν Ω, πηγαίνουν ὅλα μαζύ, συλλέγονται εἰς ἕνα δέμα, ποῦ γράφει ἀπέξω *Ἀθῆναι*, κι᾽ ἔτσι παραδίδονται εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν. Τὰς γράφω ὅμως, ἐπειδὴ κἀθεμέρα μὲ ρωτοῦν δι᾽ αὐτὰ τὰ ψηφία. Καὶ τὸ παιδιὰ εἶνε περίεργα. Ὅλα τὰ ἐξετάζουν, ὅλα θέλουν νὰ τὰ ξέρουν....

Δὲν ἔχει δίκηο, *Παγκόσμιο Ὄνειρο*. Δὲν ἀπήντησα ἐκτενῶς στὸ γράμμα σου ἐκεῖνο, ὄχι γιατί μ᾽ ἐθύμωσαν (!) οἱ ἰδέαι ποῦ ὑπεστήριζες, ἀλλὰ διότι εἶχα ἐξαντλήσῃ τὸν διαθέσιμο χῶρον. Ἄλλως τε αὐτὰ τὰ εἴπαμε πολλάκις. Δὲν συμφέρει νὰ ἐπανέρχεται συχνὰ τὸ ἴδιον ζήτημα.

Νικητὰ τοῦ Κιλκίς, εἰς τὴν τελευταίαν σου ἐρώτησιν δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νἀπαντήσω, διότι τὰ ψευδώνυμα εἶνε μυστικά. Ὅσον διὰ τὰ παιδιὰ Πνεύματα, διαλέγω πάντοτε τὰ καλλίτερα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ δικά σου, - κ᾽ ἐπειδὴ εἶνε πολλὰ καθ᾽ ἑβδομάδα, δημοσιεύω *διὰ κλήρου*, δύο-τρία. Ἂν ὁ κλῆρος δὲν σ᾽ εἰνόηνεν ἀκόμη, δὲν πταίω δέβαια ἐγώ.

Ἡ *Ξανθὴ Πριγκηποπούλα*, ποῦ διαθέτει τώρα 32 φύλλα τὴν ἑδδομάδα, μοῦ γράφει: «Βλέπεις πόσους ἑλκύει ; Ἰδίως μὲ τὸν ἐφετεινὸν τόμον, ποῦ ἂν συγκριθῇ μὲ τὸν περυσινόν, εἶνε ἀριστούργημα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ καλωσύνη σου ἔγεινε πολὺ μεγάλη, τόσο δὲ μεγάλη, ποῦ δὲν ἔχομεν λόγια νὰ σ᾽ εὐχαριστήσωμεν». Βλέπω ὅμως μὲ χαράν μου, ὅτι ἂν δὲν ἔχετε λόγια, μ᾽ εὐχαριστεῖτε μὲ ἔργα, *ἐμπράκτως*...

Νὰ καὶ ἡ *Ρεζεντᾶ* ποῦ εἶχε τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ. Μὲ βεβαιώνε ὅτι, ὄχι μόνον δὲν ἔπαυσε νὰ μ᾽ἀγαπᾷ, ἀλλ᾽ ἀπεναντίας «φέτος ἀγαπᾷ ἀκόμη πιὸ πολὺ τὴν καλή της Διάπλασι, γιατὶ εἶνε πιὸ εὔμορφη, πιὸ δροσερὴ ἀπ᾽ ὅ,τους τοὺς ἄλλους χρόνους». Καὶ μοῦ ὑπόσχεται, ὅτι θὰ λάβῃ τώρα μέρος σ᾽ ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ σ᾽ ὅλη τὴν κίνησι τοῦ φύλλου.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑδδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Νοσταλγός*, *Ἐνθουσιώδης Ἐθελοντής*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Ἶρις*, *Ἀριοβιόλεττα*, *Σαπφώ*, *Γυθειωτάκι*, *Γαζία*, *Νικητὴς τῆς Αὔριον*, *Μυρσίνη* καὶ *Ἰδεώδης Ἑλλάς*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας τῶν κκ. καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Εἰρήνη».— «Μελαγχολίες». — «Διήγημα».—«Ταξεῖδια μὲ τὴ φαντασία».—«Σκέψεις καὶ Γνῶμαι».—«Σκέψεις».—«Ἐκδρομὴ στὸ Πέραμα».—«Ἀπλότης Αὐτοκράτορος» κτλ.—«Χειμωνιάτικα Τραγούδια».-«Φιλόσοφία».—«Νύξ». —«Κάτι ἀπ᾽ τὴν ἀγαπημένη μου πόλι».—« Ὁ γηραιὸς στρατιώτης».—«Γιὰ τὴν Πατρίδα«, «Τὸ πτωχό» κτλ.—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος :— Εἶνε μία ἀπὸ τὴς καλλίτερές ποῦ ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα. Μὴ πρὸς κακοφανισμόν σας ἀλλ᾽ αὐτὸ ἐξηγεῖται, διότι τὰ περισσότερα κομμάτια ἔτυχε νὰ εἶνε μεταφράσεις, μιμήσεις καὶ . . . ἀντιγραφαί.—Ἔξαφνα τὸ «Ρόδο καὶ τὸ Μνῆμα», εἶνε καλὴ μίμησις ἑνὸς ποιήματος τοῦ Βίκτωρος Οὐγγώ. Ἀπορῶ μόνον πῶς ὁ *Νικητὴς τῆς Αὔριον* δὲν τὸ ἐσημείωσε.—«Ποῦ εἶνε ἡ Εὐτυχία». Δὲν ξέρω τὸ πρωτότυπο τοῦ Guyau, οὔτε ξέρω ἂν ὁ Gnyau ἔχῃ τέτοιο κομμάτι᾽ ἡ μετάφρασις ὅμως τοῦ *Παύλου Χλωμοῦ* εἶνε ὡραιοτάτη,—«Θεσσαλονίκη». Τὸ μόνο πρωτότυπον αὐτῆς τῆς Σελίδος. Πολὺ κομψὰ γραμμένο. Ἐλαφρὲς πινελιὲς ὑδατογραφίας. Συντομία ζηλευτή. Καὶ γλῶσσα ἔξοχη. Αὐτὴ εἶνε ἡ δημοτική, ἡ φιλολογική. Ἡ *Τρισεύγενη* ποῦ τὴν ἀγαπᾷ τόσο, ξέρει κηόλα νὰ τὴν γράφῃ.—«Ἡ Ζωή». Πολὺ καλὴ μετάφρασις. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε πόσο δύσκολο ἦταν νἀποδοθῇ κ᾽ ἔτσι αὐτὸ τὸ ἀριστουργήματάκι τοῦ Jean Moréas, ἰδοὺ τὸ πρωτότυπο :

Ne dites pas: «La vie est un joyeux festin»;
Ou c'est d'un esprit sot, ou c'est d'une âme (basse.
Surtout ne dites point: «Elle est malheur sans (fin»;
C'est d'un mauvais courage et qui trop-tôt se (lasse.

Riez comme au printemps s'agitent les rameaux;
Pleurez comme la bise ou le flot sur la grève;
Goûtez tous les plaisir et souffrez tous les (maux;
Et dites : «C'est beaucoup et c'est l'ombre d' (un rêve !»

Τὶ λέτε οἱ Γαλλομαθεῖς ; Θὰ μποροῦσε κανεὶς σα; νὰ τὸ μεταφράσῃ καλλίτερα ἀπὸ τὸ *Χάϊδεμα τοῦ Ἀγέρα* ; Ἐμπρός, δοκιμᾶστε ! —«300 λέξεις». Ἐδῶ τὰ μπλέξαμε ! Οὔτε μίμησις, οὔτε μετάφρασις᾽ ἀλλ᾽ ἁπλῆ ἀντιγραφή. Τὸ κομμάτι ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Ἡμερολόγιον «Ἑλληνικὸς Κόσμος» τοῦ 1916, σελὶς 48, μὲ τὴν ὑπογραφὴν Ἀλεξάνδρα Ἀλεξανοπούλου. Ἴσως νὰ τὸ μετέφρασε ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Πολλοὶ ἔσπευσαν νὰ μοῦ τὸ καταγγείλουν. Κ᾽ ἐγὼ ἐνθυμούμην, ὅτι ἐδιάβασα ἄλλοτε κάτι τέτοιο καὶ εἶχα σκοπὸ νὰ ἰπῶ ἐδῶ ὅτι τὸ κομμάτι «ἐνθυμίζει ἄλλα ὅμοια». Δυστυχῶς ἡ ἀντιγραφὴ ἀπεδείχθη. Φαίνεται ὅτι ὁ *Κεκρυμμένος Θησαυρὸς* ἐνόμιζεν, ὅτι αὐτὸ ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ τώρα ποῦ ἔμαθεν ὅτι εἶνε ἀπηγορευμένον, δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃ.—Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ἁπλῶς καλά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : *Λέων*, ἀ. (ΣΠ). *Καλικάντζαρος* ἀ. (ΡΠ). *Ἀχριόσπαπια*, κ. (ΔΔ). *Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ*. κ. (ΑΚ). *Κένταυρος*, ἀ. (ΝΚ). *Μυράντα*, κ. *Σαπφώ*, κ. (ΕΤ). *Περαστική*, κ.(ΜΔ). *Νοσταλγός*, ἀ. (ΓΓ). *Ἐνθουσιώδης Ἐθελοντής*, ἀ. (ΓΓ). *Πατρικὸ Διαβολάκι*, κ. (ΚΚ). *Φουτανέλλα τοῦ 21*, ἀ. (ΑΔ). *Χρυσάφερη Ἐλπίδα*, ἀ.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Μυρσίνη* κ. *Βιοβαρομάχος Ἑλλάς*, ἀ. *Αὐτόνομος Ἤπειρος*, ἀ. *Ἶρις*, κ. *Θαλασσοπούλι*, κ. *Ἥρως Βελισσαρίου*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν᾽ ἀνταλλάξουν :—τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (0) μὲ *Παῦλον Χλωμόν*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Μαρίαν Μελαχροινήν*·—ὁ *Ρωβίρος* (0) μὲ *Ναυτίλον*, *Ἐγγλεζάκι*, *Πόθον τοῦ Κωνσταντίνου*·—ἡ *Καμέλια* (0) μὲ *Κεκρυμμένον Θησαυρόν*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Ξανθὴν Πριγκιποπούλαν*, *Μάρυρα Βασίλεα*·—ὁ *Μέγας Ναπολέων* (0) μὲ *Ξενιτευμένην Κορφιατοπούλαν*, *Ξενιτευμένην Πριγκιποπούλαν*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀγγελιαφόρον Περιστεράν*, *Θηλυκὸν Ἔφεδρον*.

Ἡ Διάπαλσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της. *Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης*, (φυσικά, κ᾽ ὁ μπαμπᾶς δὲν πρέπει νὰ ξέρῃ τὶ διαβάζει τὸ παιδί του;) *Μαϊμουδίτσαν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά). *Ἐγγλεζάκι* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (δλέπεις ὅτι αὐτὸ ἔκαμα)· *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν* (ἰεύθυνσιν δὲν ἔδωσα, διότι κατ᾽ ἀρχὴν δὲν δίδω εἰς κανένα)· *Καλόγηρον Σαμουήλ* (τὸ θέρα καλόν, ἀλλὰ οἱ στῖχοι κοινοῦ καὶ ὁλωσδιόλου ἄτεχνοι.) *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων* (θὰ κάμω ἀπ᾽ ὅλα)· *Ἰακ. Π. Ρ.* (δέβαια, ἀντὶ νἀνατιμήσω τοὺς ἐξηντλημένους τόμους, ἠμποροῦσα νὰ τοὺς ἀνατυπώσω· ἀλλὰ ἐκτὸς ποῦ οὔτε χαρτὶ ὑπά

διότι ἐλλείψει χώρου καὶ χρόνου, ἀδυνατῶ νὰ διενεργήσω τὸν προτεινόμενον ἔρανον·) *Ἀνδρειωμένον Κουραμπιὲν* (ἔστειλα· ναί, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη!) *Μέγαν Ναπολέοντα* (ἔχε ὑπομονὴν καὶ στέλλε μου· δὲν δημοσιεύονται ὅλα, οὔτε ἀμέσως μόλις σταλοῦν·) *Στενημαχιωτάκι* (τὸ σημείωσα καὶ εἰδοποίησα τὸν κ. Μ.) *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου* (ναί, ἀκόμη καλλίτερα· τὰ κάμνει κανεὶς γραμματόσημα, ὅταν τὰ στέλλῃ διὰ τοῦ ταχυδρομείου· ἀλλὰ γράμμα ποῦ τὸ ρίπτῃ ὁ ἴδιος στὸ γραμματοκιβώτιόν μου, μπορεῖ νἄχῃ μέσα καὶ δεκάρες·) *Χρυσαυγὴν* (ἔχει καλῶς·) *Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Ἀγριόπαπιαν, Φτοχὸ Χαμομηλάκι, Ρομαντικὴν Αὐγούλαν, Τριεύγενην κτλ. κτλ.*

Ἀπόκρημνον Βράχον, Φουστανέλλαν τοῦ 21, Ἀθάνατο Ναυτάκι (ἔστειλα· εὐχαριστῶ).

Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Ἰωάν. Δ. Ν., Μιράνταν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλειψα μετὰ τὴν ***16ην Ἰανουαρίου*** θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς 16ης Ἰανουαρίου ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Μητρώου τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγγραφέντων συνδρομητῶν διὰ τὸ 1817, —ἀπὸ 1 μέχρι τοῦ 1135, —ἐξήχθη δὲ ὁ ἀριθμὸς

468

ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν Μετοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀξίας δραχμῶν 1000.

Εὐθὺς ἀμέσως ἐξηκολούθησεν ἡ Α΄ τακτικὴ Κλήρωσις τῶν Δώρων τῆς «Διαπλάσεως» διὰ τὸ 1917, τῆς ὁποίας τὰ ποτελέσματα δημοσιεύονται κατωτέρω.

[Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Ἀπριλίου.

88. Λεξίγριφος

Μυθικὴν ἀνδρογυνάκα
Μὲ νησάκι ἂν ἑνώσῃς,
Τῆς Ἀμερικῆς μεγάλον
Ποτκμὸν θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

89. Μεταγραμματισμὸς

Παίρνω πόλι ἑλληνική,
Ἕνα γράμμα τῆς ἀλλάζω
Κ' εὐθὺς ὅπλο ἀρχαῖό
Βλέπω ἐμπρός μου καὶ θαυμάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

90. Τονόγριφος

Τὸν τόνον ρήματος
Λιγάκι ἂν κινήσῃς,
Θὰ ἴδῃς μίαν τῶν Τριῶν,
Χωρὶς καὶ ἀπορήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῆς Ἑλλάδος

91. Αἴνιγμα

Βασιλεύς, ἀρσενικῶς.
Γνωστὴ λίμνη, θηλυκῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδιᾶς

92. Ἀστήρ

* * * Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νἀναγιγνώσκονται ὁριζοντίως ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητής· καθέτως ζῶον τυφλόν, διαγωνίως δὲ φυτὸν παρόχθιον καὶ κράτος τῆς Εὐρώπης.

* * *
* * *
* * *
* * *
* **Α** * *
* * *
* * *
* * *

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλωνίτου

93-95. Μεταμορφώσεις

1.—Ὁ *κῆπος* διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ὄρος*.
2.—Ἡ *Τῆνος* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Κύπρος*.
3.—Ὁ *στόνος* διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *μέλος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα

96. Μαγικὴ Εἰκών

— Κώστα, Τοτό, Πόπη, τώχασα πάλι! Ἐλᾶτε νὰ τὸ βροῦμε!
— Ποιό;
— Μὰ σᾶς τὸ εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐκπορθητοῦ τῆς Ἑπταλόφου

97. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τἀρχικά των νἀποτελοῦν ἑλληνικὴν λουτρόπολιν:

Μέγας, φύγε, ζωή, ἴδιος, παλαιός, κατάβασις.

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Κ. Τσιμηνάκη

98. Ἐλλιποσύμφωνον

ααο - ε - αουο - ε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρόσφυγος

99. Γρῖφος

ὡς
Ὦ 1 10 ἡ νέα ρυθμός; ὡς τ' ὡς
ὡς ὡς
ὡς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομάχου Ἑλλάδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—46]

Σύλλογε «Νίκη», εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑποστήριξι. Στεῖλε διὰ Διαπλάσεως τὴ διεύθυνσί σου.

Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

[ΙΖ'—48]

Ρωβῦρε καὶ *Ἀήττητο Εὐζωνάκι*, τετράδιά σας Μικρῶν Μυστικῶν ἀκόμη δὲν ἔλαβα γιατὶ τόσο μεγάλη καθυστέρηση;

Γερμανόπαις

(Σημ. τ. Διαπλ.—Τοῦ Ρωβύρου σοῦ ἐστάλη καὶ τὸ ταχυδρομεῖον πταίει ἂν δὲν τὸ ἔλαβες. Τὸ Ἀήττητο Εὐζωνάκι κατοικεῖ στὴ Θεσσαλονίκη ποῦ εἶνε ἀποκλεισμένη.)

[ΙΖ'—47]

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν κύκλον τῆς οἰκογενείας τῆς «Διαπλάσεως» χαιρετῶ πάντας τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας.

Ἐνθουσιώδης Ἐθελοντής

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 10—16 Ἰανουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Βυζαντινὸς Ἀετός, Ζωή Ἠπίτη, Δ. Ἰωαννόπουλος, Καλικάντζαρος. Ἰδεώδης Ἑλλάς, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Γ. Σκούρτης, Δ. Ἀπ. Παταοικονόμου, Ἀπ. Δ. Κανέλλης, Κένταυρος, Ἰω. Πελεκάνος, Ι. Α, Κουδούνας, Ἀγριόπαπια, Ρένος Περβαινᾶς, Ἑλένη Ἠπίτη, Ἐνθουσιώδης Ἐθελοντής, Θ Γιαννουλόπουλος, Β. Ι. Κόλιας, Δ. Διάμπεης, Γ. Δ. Ἐλευθεριάδης, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Ἀντ. Δεναξᾶς, Στ. Ἀνδρεόπουλος. Ἀγ. Α. Γιοχάλας, Πιπίτσα Ἀγγελοπούλου, Εὐαγ. Γ. Μωρῆτσης, Εὐαγ. Γ. Παπαθεοχάρης, Βούλα Δ. Εὐθυμίου, Παν. Α. Ἀλεξόπουλος, Γερμανόπαις, Ἐρν. Χάρτμον, Ἐρμ. Μπάουμαν, Γ. Ε. Ὄλσεν.

ΑΡΓΟΥΣ: Γ. Σ. Κιτζίρης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀντ. Θεοδοσίου.

ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Ν. Γ. Τσικρίκης.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Μ. Γ. Κοκκίνης.

ΛΑΥΡΙΟΥ: Κατίνα Α. Γκίνη, Π. Δ. Καναβάκης, Ν. Βενιός, Ν. Φ. Ρουβινέτης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἰω. Γρηγοριάδης.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἰω. Α. Καλαμάτας.

ΠΑΤΡΩΝ: Θρίαμβος τοῦ Δικαίου, Σ. Π. Ξενόπουλος, Λ. Π. Νικολόπουλος, Παρασκευούλα Γρ. Καλλιμανοπούλου, Κωστούλα Γ. Παναγιωτοπούλου, Ἀφροδίτη Γ. Πετραλιᾶ, Ἀγλαΐα Π. Τριανταφυλλοπούλου, Παρασκευούλα Α. Λόντου, Μαριάνθη Γ. Δαρίτση, Τιτίκα Δ. Κοντιάδου, Ἀφροδίτη Χ. Σοφῆ, Ἑλλὴ Γ. Δαρίτση, Κατίνα Ἀγγελοπούλου, Σοφία Ἀγγελοπούλου Χαριτίνη Ἀνγελοπούλου, Κάκια Δ. Κακογιάννη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Δ. Σακελλαροπουλος, Στ. Ν. Σαρρίδης, Μαρ. Λιγουδάκη, Ἀντωνία Χ. Κοροναίου, Θ. Ι. Πολίτης, Θ. Δ. Μπάρδης, Στ. Ι. Δούκας, Γιούλα Κ. Λάγκα, Ἀντ. Μ. Ἀλεξίου. Ἰω. Βουράκης.

ΠΥΡΓΟΥ: Σπ. Ν. Γονατᾶς, Γ. Β. Σπυράκης, Ν. Θ. Πιτσινός.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ι. Σ. Τζάννες.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Π. Γ. Μπεκρῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: Γ. ΣΚΟΥΡΤΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΑΦΡΟΔΙΤΗ Χ. ΣΟΦΗ ἐν Πάτραις καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β. ΣΠΥΡΑΚΗΣ ἐν Πύργῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1917

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα τὴν 16 Ἰανουαρίου τὸ πρωῒ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 4 ἕως 1135 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 15 Ἰανουαρίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί:

574, ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.

242, 855 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

33, 923, 733, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

126, 484, 1079, 370, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

6, 523, 408, 914, 682, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

794, 54, 873, 623, 215, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

813, 107, 461, 349, 958, 756, 254, 995, 539, 706, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 8.

147, 644, 75, 892. 554, 386, 936, 489, 831, 657, 1114, 249, 777, 431, 1095, 267, 820, 878, 150, 719, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ θον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1917 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀναιξερέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἀπριλίου 1917. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Β' Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Α'.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος *Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰανουαρίου 1917* *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 9*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ δάσος ἦταν παρθένο ἀπὸ κάθε ἴχνος ἀνθρώπου. Ὁ Πέγκροφ δὲν παρατήρησε παρὰ ἴχνη τετραπόδων, πρόσφατες πατημασιὲς ζώων,(*) ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ ἐνοήσῃ τί εἴδους ἦταν. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Χάρμπερτ, μερικὰ ἦταν ἴχνη θηρίων, ποῦ δὲν θἄθελαν καθόλου νὰ τἀπαντήσουν στὸ δρόμο τους... Πουθενὰ ὅμως ἴχνη πελέκεως στὸν κορμὸ κανενὸς δένδρου· πουθενὰ λείψανα φωτιᾶς· πουθενὰ ἴχνη πεδιῶν ἀνθρωπίνων. Ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ μποροῦσαν νὰ χαίρωνται, γιατὶ σὲ μιὰ ἀγρία ἀκτὴ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἡ παρουσία ἀνθρώπων ἦταν μᾶλλον ἐπίφοβη παρὰ ποθητή...

Ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Πέγκροφ, χωρὶς νὰ συνομιλοῦν πολύ, γιατὶ ἡ δυσκολίες τοῦ δρόμου ἦταν μεγάλες, προχωροῦσαν σιγά. Σὲ μιὰ ὥρα, μόλις εἶχαν κάμῃ ἕνα μίλλι. Ὡς ἐκεῖ, τὸ κυνηγί τους δὲν ὑπῆρξε γόνιμο. Ἐν τούτοις, διάφορα πουλιὰ κελαϊδοῦσαν ἢ πετοῦσαν στὰ δένδρα, ἀγριεμένα καὶ φοβισμένα. Σ' ἕνα βαλτῶδες μέρος τοῦ δάσους, ὁ Χάρμπερτ παρετήρησε κ' ἕνα πουλὶ μὲ μακρὺ μύτερὸ ράμφος, ποῦ ἔμοιαζε ἀνατομικῶς τὴν κοινὴ ἀλκυόνα. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνον, ὅτι τὸ πτέρωμά του ἦταν πιὸ τραχὺ κ' εἶχε μεταλλικὴ λάμψι.

— Θὰ εἶνε ἀ γ α λ λ ί δ α! εἶπε ὁ Χάρμπερτ, προσπαθῶν νὰ πλησιάσῃ τὸ πουλὶ ἐκεῖνο.

— Εὐκαιρία λοιπὸν νὰ δοκιμάσωμε καὶ ἀγαλλίδα, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης, ἂν τὸ πουλὶ αὐτὸ θὰ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ σταθῇ νὰ τὸ ψήσουμε!

Μιὰ πέτρα, ποῦ τὴν ἔρριξε μὲ δύναμι ὁ μικρός, βρῆκε τὸ πουλὶ στὴ φτερούγα. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔκαμε τίποτα, γιατὶ ἐκεῖνο ἔφυγε μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του καὶ χάθηκε σὲ μιὰ στιγμή.

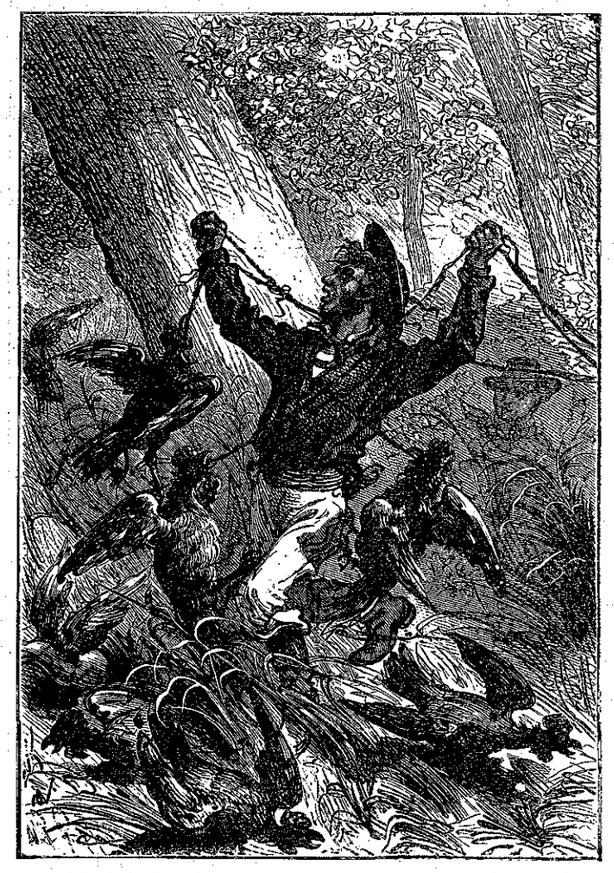

«—Οὐρρά! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ καταχαρούμενος.» (Σελ., 70 στ. γ'.)

— Τί ἀδέξιος ποῦ εἶμαι! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ.

— Ὄχι, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Ἡ πετριά σου ἦταν καλή, ἀλλὰ δὲν εἶν' εὔκολο νὰ σκοτώσῃ κανεὶς πουλὶ μὲ πετριά. Δὲν πειράζει, ἄλλη φορὰ δὲν θὰ μᾶς γλυτώσῃ ἡ κυρία ἀγαλλίδα!

Ἐξακολούθησαν τὴν ἐξερεύνησι. Ὁλοένα ἀπαντοῦσαν δένδρα πυκνότερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα· κανένα ὅμως δὲν εἶχε καρποὺς ποῦ νὰ τρώγωνται. Ἔξαφνα ἕνα κοπάδι ἀπὸ μικρὰ πουλιὰ μὲ ὡραῖο πτέρωμα, σηκώθηκαν καὶ σκορπίσθηκαν μέσα στοὺς κλώνους, ἀφίνοντα κάτω ἕνα σωρὸ πούπουλα. Ὁ Χάρμπερτ ἐσήκωσε μερικὰ καὶ ἀφοῦ τὰ παρετήρησε καλά, εἶπε:

— Εἶνε κ ο υ ρ ο υ κ ού!

— Θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἦταν μελισσοφάγοι, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Τρώγονται τέλοσπάντων;

— Τρώγονται, καὶ μάλιστα τὸ κρέας τους εἶνε ἀβρότατο. Ἔπειτα, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ τὰ σκοτώσῃ μὲ μπαστουνιές.

Χώθηκαν τότε μέσα στοὺς θάμνους καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔφθασαν ὥς τὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου, ποῦ οἱ χαμηλότεροι κλῶνοι του ἦταν γεμάτοι πουλιά. Οἱ κυνηγοί μας τοὺς ρίχθηκαν ἔξαφνα μὲ τὰ μπαστούνια τους κ' ἐσκότωσαν ἕνα πλῆθος κ ο υ ρ ο υ κ ού, ποῦ ἐστέκοντο νὰ τοὺς κτυποῦν σὰν ἠλίθιοι. Μόνον ἀφοῦ ἔπεσαν κάτω καμμιὰ ἑκατοστή, οἱ ἄλλοι ἀποφάσισαν νὰ φύγουν.

— Ὡραῖα! εἶπε ὁ Πέγκροφ. Νὰ κυνήγι γιὰ κυνη-

(*) Ἴδε εἰκ. πρ. φύλ. σελ. 61.